

Negativni uticaji na Zemlji

Armin Risi

prevod Jelena

Vidljiva materija je samo poslednji, površinski sloj jedne višeslojne realnosti. Zemaljski svet je smešten u jednu za čoveka nevidljivu hijerarhiju viših dimenzija 3, koje počinju od nižih astralnih svetova⁴ i protežu se do najviših svetova svetlosti. Posle smrti tj. posle napuštanja smrtnog tela ljudi kao duše u skladu sa svojom svešću prolaze kroz različite regione tih svetova. Ali već i tokom zemaljskog života postoje veze i uticaji.

Materija se manifestuje na različitim dimenzijama, koje se u principu mogu podeliti u dve kategorije: grubo-supstancijalne i fino-supstancijalne. To se na individualnoj razini pokazuje u obliku grubo-supstancijalnog i fino-supstancijalnog tela, a na univerzalnoj u vidu grubo-supstancijalnih i fino-supstancijalnih svetova (dimenzionalnih nivoa).

Nasuprot tome materijalistička nauka polazi od toga, da je materija, koja se može opaziti, jedini realitet. Ona podučava da su Zemlja i sva živa bića, koja postoje na njoj, samo proizvod materije; iz prvih organskih materijalnih oblika su se postepeno razvile jednoćelijske i višećelijske životinje, tada vodene životinje i biljke, zatim kopnene biljke i životinje i konačno su se razvili ljudi; čovek je životinja, podjednako bez duše - uprkos svom velikom mozgu - podjednako bez života posle smrti kao i druge životinje.

Pored neuverljivosti takvog scenarija (naime, da od nižih životnih oblika slučajnom mutacijom gena postepeno nastanu viši oblici života) te materijalističke teorije od početka ignorišu postojanje astralnih i hiperdimenzionalnih svetova i redukuju zbog toga čoveka na fizičku materiju (=redukcionizam). Na ovoj pretpostavci se zasniva i školsko učenje da su psiha i svest samo proizvod mozga.

Kao što je u tomu 1 i 2 predstavljeno, postoji alternativa uz ovu materijalističku teoriju o evoluciji: multidimenzionalna devolucija u skladu sa duhovnim stvaralačkim principom

involucije.

Prema toj slici o svetu Univerzum se sastoji iz grubo-supstancijane i fino-supstancijalne materije. Sa one strane dualnosti materije nalazi se individualnost svesti, spiritualna duša, svesna individua (na sanskritu nazvana atma, „Sopstvo“ ili jiva, „živo biće“). Iza svih grubo-supstancijalnih pojava deluju fino-supstancijalne energije a iza njih svesne inteligencije (individue). Naša sloboda se sastoji u tome da izaberemo na šta ćemo usmeriti svoju svest. Rezonanca naše svesti određuje sa kojim frekvencijama (svetovima i bićima) ćemo doći u kontakt. Cilj života se sastoji u tome da spoznamo svoj pravi identitet kao večne individualnost. To preko božanske milosti (otkrovenja) vodi do toga da se čovek oslobodi okova materije (reinkarnacije, iluzije, pogrešnih identifikacija) i spozna sebe kao deo ili „zrak“ Boga, apsolutne individualnosti, u jedinstvu sa božanskom ljubavlju.

Ko želi da manipuliše ljudima, „mora“ ih zbog toga odvratiti što dalje od tog cilja života, jer što je čovek bliže tom cilju, to postaje slobodniji i samosvesniji. Manipulacija u prvom redu znači uticajima programirati svest ljudi. Najdelotvorniji program je identifikacija sa telom (identifikacija npr. sa sopstvenom nacijom ili konfesijom ili jednostavno sa sopstvenim predstavama i porivima).

Ko ovlada svešću „masa“ određuje u znatnoj meri, ponekad čak i u potpunosti, svetske događaje. Bića i grupe, koje beskrupulozno teže ka moći i vlasti, time odaju da pripadaju mračnim silama, „demonima“ i „palim anđelima“, koji se spominju u svim mitologijama i školama misterija sveta. Ta bića su u potpunosti realna. Ona mogu da deluju sa astralnih i vanzemaljskih oblasti 5 na određene ljude ili se mogu inkarnirati na Zemlji i izgledati kao ljudi.

Ko se bliže pozabavi astralnim i hiperdimenzionalnim oblicima postojanja, otkriva takođe i ohrabrujuće perspektive. U pozadini, naime, često nevidljiva čak i za negativna bića, deluju mnogo moćnija bića, svetlosna bića i anđeli, koja dobrovoljno i sa ljubavlju poštuju božanske zakone slobodne volje. Zbog toga je tim bićima, uprkos njihove moći, strano da ograničavaju ili da utiču na slobodnu volju drugih bića. Ona ne manipulišu, već informišu i inspirišu, da bi oni, koji tragaju, pronašli mogućnost da se odluče za pozitivno i Božansko.

Materijalni Univerzum je igralište, na kome se odigrava igra moći, sa igračima u različitim ulogama. Odluka, koje ćemo uloge igrati i uopšte, da li želimo da budemo deo igre moći, je apsolutno individualna i zavisi od orijentacije sopstvene svesti, tj. od sopstvene rezonance. Ona je opet direktan izraz slobodne volje, koja je najviše dobro svake individue. Ako se sloboda volje privremeno prokocka, to nije ništa drugo do posledica sopstvene odluke. Oni, koji služe Božijoj volji, teže ka tome, da ljude vrate do slobode da donose sopstvene odluke. Oni, koji slede sebične ciljeve, pokušavaju da iskoriste neslobodu ljudi, za koju su ovi sami krivi.

Tako čovek stoji u središtu najrazličitijih uticaja iz vidljivih i nevidljivih regiona. Interesi su višestruki i nisu svi bogougodni i nesebični. Neprimetna za većinu ljudi odvija se borba za planetu Zemlju. Ta bitka se u tri poslednja veka zaoštrila i sada ulazi u odlučujuću fazu.

I Poglavlje

POREKLO NEGATIVNIH UTICAJA

Zemlja nije usamljena planeta u praznom Svemiru, već pozornica kosmičkih dimenzija. Na planeti ljudi već dugo se odvija sukob različitih sila, pri čemu većina ljudi predstavlja samo šahovske figure. Vide su polja i „figure“ (i pomeranje figura, šahovski potezi), ali su igrači, a pogotovo njihove misli i planovi, nevidljivi.

Ono šta čovek iz svoje zemaljske perspektive vidi, je zemaljsko-materijalno: ono što se može percipirati empirijski (čulnim organima). Jer nadzemaljske oblasti su vidljive samo nadlučno. Zašto? Jer materija tih kosmičkih dimenzija nije zgusnuta na onaj način („grubosupstancijalno“), kao što je to materija zemaljskog spektra.

Nadzemaljske sfere su paralelni svetovi od nevidljive materije na višim prostorno-vremenskim frekvencijama. Jedan primer iz našeg svakodnevnog iskustva su mnoge stanice radio i televizijskog programa, koje istovremeno i paralelno titraju u istom eteru, ali predstavljaju u sebe zatvorene svetove sa sopstvenim programom; ti paralelni svetovi se ne mešaju, jer u istom prostoru zauzimaju različite oblasti frekvencije.

Međutim, ne bi trebalo pogrešno misliti da su svi svetovi i bića viših dimenzija automatski i na višem duhovnom razvoju. Jer na višem nevidljivom nivou odvajaju se duhovi. Mnogi su bića svetlosti, ali ne svi.

Prema Zakonu dualnosti u materijalnom svetu ne postoji samo svetlo, već i tama (senka) i u skladu sa time svetovi svetlosti i svetovi tame. To potvrđuju svi nadčulni i mistični izvori ∞ . Materijalistički orijentisani ljudi, koji veruju samo u ono što vide, mogu osporavati postojanje nevidljivih svetova svetlosti i senke, ali su neporecivi vidljivi simptomi, koje prouzrokuju odgovarajući uticaji. Prema logici „gde ima dima, ima i vatre“ na osnovu simptoma se može izvesti zaključak o uzroku, jer se ništa ne događa slučajno.

Do kog saznanja vodi ta jednostavna logika, je veoma pregnantno opisano u recenziji uz drugi tom „Multidimenzionalnog Kosmosa“ - „Nevidljivi svetovi“: „Mi smo politički i društveno programirani za samouništenje. Jedan takav cinizam, takvu želju za uništenjem čovečanstva, ne mogu pripisati nijednom čoveku. Oni, koji izvode takvu prevaru, moraju biti druga, neljudska bića. Ja osećam agresivnu, razornu energiju tih ekscentričnih monstruma. Risi ih naziva po imenu...“. 6

Današnja svetska privreda, ratna industrija i tajna politika izazivaju sumnju da na delu moraju biti „neljudska bića“. Da li bi normalan čovek organizovao ratove, izrabljivao druge ljude i prirodu i želeo da uništi svoju sopstvenu okolinu? Zašto je na Zemlji prevladala tako ekstremna destruktivnost?

Prvi odgovor glasi: jer se Zemlja nalazi u graničnoj oblasti svetova svetlosti i svetova tame. Zbog toga na Zemlji deluju i bića svetlosti i bića tame jedna pored drugih i zemaljski čovek postaje svedok najviših božanskih otkorvenja i inkarnacija, ali i neverovatne hladnokrvnosti

i bestijalnosti.

Hijerarhije svetova svetlosti i tame su višestruko podeljene; najčešće se govori o sedam dimenzionalnih nivoa, kojima vladaju odgovarajuća bića svetlosti odn. mraka. Broj 7 je božanski broj, koji se često javlja i u zapadnoj tradiciji. Tako npr. postoji sedam Arhandela (najpoznatiji: Mihajlo, Gabrijel, Rafael). Oni su svi deo božanske hijerarhije i saraduju sa bezbrojnim podčinjenim anđelima i bićima svetlosti, koji se na sanskritu nazivaju Davas, „Božanski“ i Suras „Bića svetlosti.

Obe hemisfere su hiperdimenzionalne i postoje odvojeno (paralelno), ali se dodiruju na zemaljskom nivou. Tako dolazi do toga da su na Zemlji na delu i božanske i nebožanske snage. To istovremeno prisustvo „svetlosti“ i „senke“ na pozornici Zemlje čini jasno razlikovanje uticaja veoma teškim. Jer sve, što se događa u ovoj šahovskoj partiji, čak i pokreti „kraljeva“ i „dama“ izvode više inteligencije, koje stoje izvan zemaljskog polja. Kada se na tabli povuče neki potez ili kada se izvede neka predstava, tome prethodi mnogo rada na duhovnom planu. Sve odluke se donose sa one strane table i izvan pozornice.

Ko, dakle, želi da razume, zašto se određeni potezi i inscenacije odigravaju, odnosno koje predstoje, ne može izbeći da uzme u obzir i nevidljive inteligencije iza kulisa.

KO STOJI IZA SVETOVA SVETLOSTI I TAME?

Naslov devetog poglavlja II toma („Nevidljivi svetovi“, prim.prev.) glasi: „Ništa nije slučajno. Iza svih energija deluju individualne inteligencije.“ Na osnovu saznanja, koja su izneta u tom poglavlju, postavlja se pitanje: Koja inteligencija konačno deluje iza svetova svetlosti, koja iza svetova tame?

Stanovnici svetova svetlosti su anđeli i bića svetlosti. Da li postoji najviše biće svetlosti unutar Univerzuma?

Stanovnici svetova tame su „pali anđeli“, protivnici svetla, okrenuti od Boga. Da li postoji najviši pali anđeo, prvobitna sila tame, prasila iza sveg zla?

Prilikom odgovora na ova pitanja se ne bi trebalo ograničiti samo na jedan jedini model objašnjenja. Istočni i zapadni izvori sadrže vredne informacije, koje se međusobno dopunjuju i upravo u navedenim pitanjima ključ se sastoji u tome, da se prevaziđu podele. To treba da se dogodi u ovoj knjizi, tako što će se konsultovati najrazličitiji izvori, posebno vedski i ranohrišćansko-mistični.

Božije objave su tako usmerene, da su sve zatvorene u sebe, ali ipak nisu izolovane. Svaki narod dobija jedan mozaički „kamen mudrosti“, koji sadrži savršeno, ali ne i potpuno znanje o Bogu i svetlu. Ako stremimo ka sveobuhvatnom znanju, trebalo bi da pokušamo da nađemo različite delove mozaika i da ih sklopimo. Tada ćemo biti u stanju da sagledamo celokupnu sliku i povratno da bolje razumemo sopstvene izvore.

To konkretno znači: svaki narod i svaka religija mogu da uče od drugih naroda i religija. Ko

misli da je izabran i izuzetan, zatvara samom sebi mogućnost za pravi rast i brzo dospeva u zamku dijaboličnih snaga.

DA LI JE ZLO SAMO U LJUDIMA?

Reči kao „đavolski“ i „dijaboličan“ spadaju u poznati rečnik. Ali da li postoji „Đavo“, protivnik Boga? Ili je zlo samo u ljudima?

Sa filozofskog stanovišta moramo na oba pitanja odgovoriti negativno. Ne postoji đavo kao protivnik Boga. Apsolut ne stoji u konfliktu sa negativnim, jer negativno je jedan aspekt relativnog a relativno nikada nije apsolutno. Apsolut nije suprotnost ili protivnik relativnog, mnogo pre je sve relativno obuhvaćeno apsolutnim. Kako će to u ovom poglavlju biti jasno prikazano, ne postoji ništa apsolutno negativno. Negativno ima funkciju u materijalnom svetu. Razumevanje te funkcije objašnjava, ali ne opravdava negativno, tj. bezbožno egocentrično mišljenje i delovanje bez ljubavi.

Iako nema protivnika Boga, ta ista filozofska logika kaže da - u svetu relativnog - itekako postoje negativne sile kao protivnici ljudi, isto kao što postoje i pozitivne sile. Zbog toga vidimo i doživljavamo, da na Zemlji jedne pored drugih deluju negativne i pozitivne snage. U skladu sa svojom rezonancom čovek se usklađuje više sa jednom ili drugom stranom. Dok se većina ljudi koleba između ove dve strane, neki kao blistavi zraci sunca stoje sasvim u svetlosti, a drugi dospevaju u smog mračnih sila i sami postaju mračne vođe i zavodnici. Na njih se odnosi ono što Isus kaže u Jovanovom Jevanđelju, Jovan, 8/ 44: „Vaš je otac đavo i slasti oca svojega hoćete činiti. On je krvnik ljudskog roda od početka i ne stoji na istini, jer nema istine u njemu. Kad govori laž, svoje govori; jer je laž i otac laži.“

Sile, koje barataju lažima i gaze preko leševa - to je ovde na Zemlji odavno poznato. Ali kakva sila deluje iza tih uticaja? Da li postoji prvobitni protivnik, jedno prvobitno „zlo“? Koliko god da su ova pitanje neprijatna i gotovo predstavljaju tabu, toliko su i važna, jer se u njima, kako gornji citat pokazuje, ne radi o manjem nego o životu i smrti. Ta tabu-pitanja se tiču direktno aktuelnih zbivanja i naše neposredne budućnosti...

Ali ostanimo prvo kod filozofskog ispitivanja tragova: sve relativno ima početak i kraj, tako i zlo i dijabolično. Prema tome, makar simbolično mora postojati prvi pali anđeo, jedan „Lucifer“. Svi su već čuli o njemu. Ali da li on postoji? Veliki deo ezoterije i teologije ukazuje danas na pad Lucifera kao na psihološku simboliku, koja se odnosi samo na unutrašnje procese u čoveku.

Ali - da još jednom okrenemo argument - ako „Lucifer“ postoji, zar on onda ne bi zavisio od toga da ljudi ne prozru njegovo delovanje i njegovo biće, slično kao što tama može postojati samo dok ne uđe svetlost? Zar onda ne bi bio deo njegovog plana da ga ljudi (više) ne opažaju ili ne uzimaju za ozbiljno?

Postojanje negativnih sila, čije hijerarhije potiču iz nevidljivih svetova, se spominje i potvrđuje na mnogo mesta: u svetim spisima istoka i zapada, u mističnim vizijama i u medijalnim porukama iz svih vekova sve do današnjih dana. U novijim objavama je

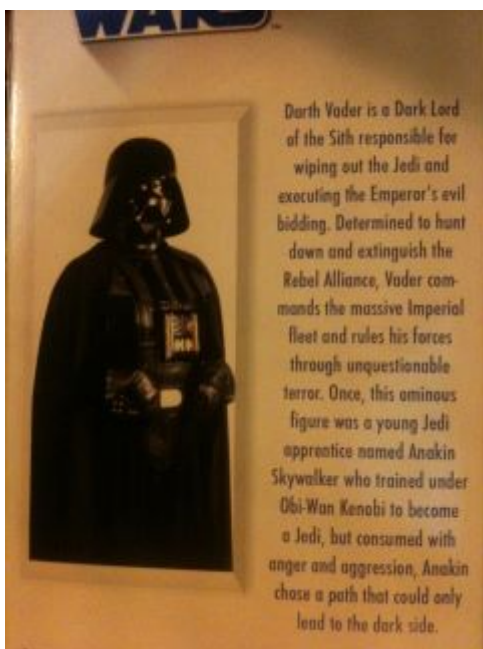
upozorenje od delovanja dijaboličnog, „protivnika“, veoma uverljivo, čak uverljivije i konkretnije nego u prethodnim vekovima. Na primer:

Veliko negativno je visoka inteligencija i temeljno je proučilo ljudske slabosti. Tako veliki protivnik zna, kako će se svakom pojedinačno od vas približiti i gde se može nadati uspehu. Mnogi ljudi se ustežu da ukažu na tu snagu, da ne bi bili svrstani u dogmatski crkveni tabor i ismejani. To je velika prednost velikog negativnog. Polako se probija informacija, da protivnik preko negativnih izvanzemaljskih bića već vrši uticaj na vlade: tehnika protiv ljudi. 7

Biblija, apokrifni spisi i Kuran govore o Satani i o palim anđelima, vedski spisi o Asurama. Ta bića su deo multidimenzionalnog Kosmosa iz ranije faze Kreacije, ali ne od samog početka. Danas, u vreme putovanja u svemir, se u nekim medijalnim tekstovima govori i konkretno o „negativnim vanzemaljskim bićima“, kao na primer u gornjem citatu.

Na osnovu ovih izlaganja negativna bića, dakle, nisu stvorena od strane ljudi (putem projekcije), kako se često tvrdi, već predstavljaju posebne životne oblike i, kao i bića svetlosti, svesne stanovnike multidimenzionalnog Kosmosa, koji konkretno deluju.

Zašto je onda jednostrano i čak opasno verovati da je zlo samo u ljudima, a ne i izvan njih? Pokušajte da sami odgovorite na to pitanje!

PAD IZ HARMONIJE

Pitanje o poreklu negativnih uticaja zahteva izdiferencirani odgovor, koji uvažava individualnu slobodnu volju i kosmičke procese stvaranja. Jer do kada seže sećanje ljudi, postoji zlo na Zemlji i mistični izvori sa istoka i zapada čak kažu da zlo nije ograničeno samo na Zemlju. Da bi pronašli poreklo zla, kažu oni, moramo pogledati daleko u istoriju Univerzuma; tačno je da postoje „pali anđeli“ i najviši pali anđeo; u jednom određenom

trenutku oni su su odvratili od svetla i postavili protiv svetla i bacaju senku...

U spisima judaizma, hrišćanstva i islama se kaže da je unutar univerzalne Kreacije jednom prvo biće, najviši arhadeo, težilo za time, da bude „prvo“. Usled tog okretanja protiv Božijeg poretka i Božije punomoći on, koji je sam spadao u najviše opunomoćenike, je izgubio svoju božansku harmoniju i dospao u podvojenost, čime je stvorio tamu, u koju je pao.

U staroindijskim (vedskim) spisima nije eksplicitno opisan „pad anđela“ ili „Lucifer“, međutim, utoliko je opširnije opisano delovanje univerzalnih pozitivnih snaga i shodno tome, negativnih snaga, koje se na sanskritu nazivaju zajedničkim pojmom asure (protivnik Boga, protivnik svetla, od a- „ne-“, „protiv-“, „anti-“, i sura, „bića svetlosti“, uporedi takođe sanskritsko surya, „sunce, Bog sunce“). Vedski spisi opisuju nastanak Asura, njihovu raznolikost i njihove svetove. Najviši gospodar tih svetova okrenutih protiv Boga nije posebno spomenut, ali kod svetova svetlosti najviše biće je identifikovano, čak i imenom: Brahma, najviše i prvo biće svetlosti, Bog stvaralac, kosmički demijurg. ∞

Brahma ipak nije najviši stvaralac, jer prema vedskom prikazu postoje bezbrojni Univerzumi i bezbrojne Brahme, ali u svakom Univerzumu samo jedan. Sam Univerzum (u svom praobluku od nemanifestovane, potencijalne materije) potiče iz apsolutnog izvora, koji se kao Prastvaralac na sanskritu naziva Višnu, „Sveprisutni“.

Brahma je prvobitno biće u Univerzumu, prvi „Sin Boga“. Od njega se unutar Univerzuma stupanj po stupanj materijalizuju različiti nivoi dimenzija - i tokom tog procesa, davno pre nastanka Zemlje i čovečanstva, dolazi do razdvajanja razvojnih puteva, tako što prva bića svetlosti na sasvim suptilan način potpadaju pod uticaj asura - mentaliteta i padaju u podvojenost, čime stvaraju „senku“ i svetove senke.

U graničnim oblastima hemisfera svetlosti i mraka nastaje na sedmom koraku stvaranja Zemlja - donja tačka i prelomna tačka materijalnog zgušnjavanja.

RAZDOR I NASTANAK SVETOVA TAME

„Tajni savez Lucifera, o kome su samo posvećeni ljudi putem božanske objave iz duhovnog sveta, dobili spoznaju, nije dostupan uobičajenoj moći zapažanja čulima; to je jedna činjenica, za koju vi (ljudi) u mnogim oblastima svog života možete naći potvrdu. Nama (anđelima Božijim) je stalo do toga, da vas ljude posvetimo u tu realnost, tako da možete izvući odgovarajuće zaključke.“ 9

U mnogim vizionarskim i mističnim objavama tokom više od dva veka 10 nalaze se opisi događaja, koji su vodili do pada duša u materijalne oblasti smrti i zaborava. Ti događaji i pad mnogih ali ne svih duša, koji je usledio, su vodili do nastanka svetova tame, jednog događaja kosmičkih razmera, koji ljudi ne mogu da pojme u svoj njegovoj kompleksnosti. Zbog toga u gornjem citatu stoji da o toj tajni „samo posvećeni ljudi mogu dobiti saznanja putem božanskih objava iz duhovnog sveta“.

Budući da je moć poimanja ljudi veoma ograničena, opisivanje, koje je namenjeno ljudima, se može vršiti samo iz ograničene perspektive. Tako nije začuđujuće da te objave, koje su kroz vekove stizale do ljudi, opisuju taj događaj drugačije. Zbog toga je veoma preporučljivo koristiti metodu mozaika, da bi se dobila celokupna slika. Osnovna šema je već predstavljena u prethodnim izlaganjima:

Unutar Univerzuma, koji se ciklično iznova stvara, pojavljuju se prvi „sinovi“ i „ćerke“ Boga, pre svih „prvorodeni sin“, od koga potiču druga bića („Arhanđeo“ - „prvi anđeo“), koja opet stvaraju sopstvene svetove i bića. Sva ta bića deluju u skladu sa voljom Boga.

Budući da se ta bića ipak kreću u oblasti potencijalne dualnosti, oni nadalje moraju svesno da održe jedinstvo sa Božijom voljom. Njihova služba u Božijoj tvorevini počiva na njihovom konstantnom Da. Materijalna kreacija ipak nudi i mogućnost da se kaže ne. To takođe važi za viša i najviša bića svetlosti sa njihovom svitom podređenih bića, koji su preko tih duhovnih praroditelja stupili u postojanje.

Biće svetlosti, koje je prvo počelo da razmatra jedno Ne, je bilo jedno od najviših i prvostvorenih praarhanđela, koje se najčešće označava imenom Lucifer (nosilac svetla). Neki izvori čak kažu, da je to bilo drugo po redu stvoreno biće, dakle, direktni brat prvog sina Božijeg.

Kako to njegovo ime kaže, on je bio donosilac svetla i posedovao je svetlosna, bogolika svojstva. Kada je Lucifer postao svestan svoje lepote i moći, poverovao je da su to njegova sopstvena svojstva i nije shvatao da su to u stvari bila pozajmljene divote, sa kojima je isključivo odslikavao veličanstvenost Boga. Kao stvaralac je počeo da se identifikuje sa svojom sopstvenom kreacijom. U njemu se pokrenula gordost i on je želeo da zauzme mesto prvog sina Božijeg. ∞. To je tokom jednog dugog unutrašnjeg razvitka dovelo do toga da je potražio saveznike, da bi postao dovoljno moćan da sruši svoga brata. Ovaj razvitak je bio dopušten, jer bi božansko-autoritarno mešanje protivurečilo principu slobodne volje. Sva bića svetlosti su bila (i jesu) stavljena na probu: da li ona služe Bogu dobrovoljno ili samo usled nedostatka „alternative“? Ta alternativa je sada ponuđena od strane Luciferovog bratstva.

Počevši od tog prvog nivoa - varljivo je da svi uvek misle samo „dobro“, tako „dobro“, da misle da sami moraju da stvore „bolju“ Kreaciju ili poredak sveta. Događaje na višem nivou, koji su vodili do praporekla razdora i dijaboličnog, mi ljudi samo putem mitskih slika možemo da prevedemo u sopstvene predstave i te slike pokazuju, da se arhetipski obrasci razdora reflektuju u svakom čoveku na Zemlji.

U mitu o Luciferu čak ni verni anđeli ne mogu sasvim da prozru i savladaju Lucifera. Ono što je on želeo i propagirao, zvučalo je „dobro“: jedan bolji svet! On je otkrio da, simbolično govoreći, ne postoji „samo“ svetlost, već i senka - nešto, što u prvobitnoj kreaciji ne postoji, nešto, što Stvaratelj ne stvara i ne može da stvori. „Ali mi to možemo! Znači, možemo nešto, što Bog ne može. Možemo da bacimo sopstvene senke! Stvorimo, dakle, jedan novi, bolji svet od senki ...“.

Dok god se ta misao nije u potpunosti razvila, bića svetlosti nisu mogla sagledati, kakva će biti njena konsekvencija. Možda je Lucifer čak na početku izjavio svoju vernost Bogu, tvrdeći da želi da služi samo slavi Boga i dobrobiti „naroda“ - i bio sam u to čvrsto uveren. Time je požnjeo nezadovoljstvo i razdor i u tome video dodatnu potvrdu da svetlu nešto nedostaje i da se zbog toga prvobitni poredak mora promeniti. Kao obrazloženje je naveo da je to neophodno, da bi se očuvala sloga neba i anđela...

U višim sferama Univerzuma, koje su čisto duhovne, misli i osećaji imaju direktno dejstvo na spoljnu realnost, jer se tamo unutrašnjost i spoljašnjost gotovo ne razlikuju. Luciferova sklonost ka disharmoniji je zbog toga značila „po sebi“ razdvajanje i tako su on i njegove svite srodnih i povezanih anđela sa njihovim podređenima pali u ponor odvojenosti od Boga. To je samo od sebe prouzrokovalo nastanak novih svetova, koji su odgovarali stanju duha tih bića, odvojenih od Boga. Lucifer, prvobitno nosilac najvišeg svetla, se našao u oblasti najveće tame i smatrao da se prema njemu postupilo nepravedno (on se nije okrenuo direktno od Boga, već protiv „prvog sina Božijeg“, Boga Stvaraoca). Ali pre svega je sada mislio da je u tom novom svetu sam postao „Bog“ - što je u stvari bilo tačno, jer u tamnoj hemisferi je on bio i jeste najviše biće. Kao „gospodar tog sveta“ počeo je da u sopstvenoj oblasti gradi i proširuje sopstvene podkreacije, imperije.

Posle svog Pada Lucifer više nije bio „Nosilac svetla“, već najviši knez svetova tame i vođa protivničkih snaga. Iako je sebe i dalje više nego ikada zamišljao kao Lucifera, bio je sada Satana, „Pali“. Interesantno je da hebrejska reč shatana (protivnik, progonitelj) ima ekvivalent na sanskritu: shatana, „dovesti do pada, razoriti, ruinirati“ od korena shad, „pasti, srušiti se“ i takođe „oboriti“. 11 Ovo dvostruko značenje opisuje biće Satane veoma verno, jer Pali nikada ne pada sam, već ruši i druge, to znači, on povlači svojom propagandom i druge u tamu.

Lucifer je prototip buntovništva protiv Boga (Višnu) i stvaralačkog božanstva (Brahma). On je sopstvenom krivicom dospao u ekstremnu dualnost, jer mu pozicija dobijena od Boga više nije bila dovoljna. Hteo je „više“. Hteo je nešto „bolje“.

PSIHOLOGIJA ZLA

Ko se odvoji od svetlosti, nalazi se silom prilika u mraku. To je bio slučaj i sa Luciferom i njegovom svitom. Oni su se odjednom našli u mraku u spoznali da su sada izgubili sve što su prvobitno imali. Tako su se u njima ustalasale negativne emocije: zavist, ljutnja, mržnja, osvetoljubivost, samoživost i samoobmana. Nisu više bili srećni, ali su sami sebe uveravali da su srećni. Pošto su stalno uranjali u svoj ego, odvojen od Boga, i odrekli sebe od Božanskog izvora, mogli su snagu i životni smisao da izvuku samo iz svog ega. Njihovo biće je potamnelo i ogrubelo i više nisu bili u stanju da se otvore za svetlo i za Božansku Ljubav.

Naredni rezultat ovog unutrašnjeg raskola su bila spoljašnja razdvajanja: podela u partije, koja je za sobom donosila konkurentsku borbu i borbu za moć. Asure nisu jedinstvena zaverenička grupa, već su podeljeni u najrazličitije frakcije: od umerenih i etički

orijentisanih do ekstremnih i totalitarnih, od „dragih“ do „zlih“ Asura (vidi: „Nevidljivi svetovi“).

U hiperdimenzionalnim oblastima stav duha se direktno ispoljava u fino-supstancijalnim pojavama. Oni, koji su svesno i radosno povezani sa Bogom, najvišim izvorom svetla i ljubavi, reflektuju ta svojstva i žive u blještavoj punoći, toploti, naklonosti i bez straha.

Podudaranje između mentaliteta i telesne pojave se javlja i kod na negativnih bića. Što su ta bića udaljenija od Boga, to manje reflektuju božanska svojstva, od kojih je prva i najviša Ljubav. Sve većim udaljavanjem od Boga bića gube sposobnost da vole, da, čak i želju da vole. To može ići tako daleko, da se neka bića izopače u hladnokrvnu neosetljivost.

Lucifer i njegove svite nisu pali, zato što nisu imali znanja. Više puta su upozoreni, ali su odbili upozorenja: „Vaša spoljašnjost je verna slika vašeg unutrašnjeg ogledala, u kome se ogleda ljubav Božanskog; inače će se vaše unutrašnje ogledalo slomiti i vaša pojava će postati užasna.“ 12

Upravo to se dogodilo. Nastale su užasne i groteskne prilike. Njihova bezbožnost se ispoljava i u odgovarajućem obličju, koje se opisuje životinjsko-reptoidnim karakternim crtama: „Veliki zmaj se srušio. On je stara zmija, koja se naziva Đavo ili Satana i zavodi čitav svet. Srušio se na Zemlju sa svim svojim anđelima.“

Ono što Apokalipsa (12/9) ovde kriptički nagoveštava, se danas na osnovu objava i otkrića (i čak na osnovu svedoka) može razumeti u konkretnom značenju. Više o tome u delu III ove knjige.

RAZLIKA IZMEĐU POLARITETA I DUALITETA

„On je slika nevidljivog Boga, Prvorodeni čitave Kreacije. Preko njega je stvoreno sve što živi na Nebu i Zemlji ... On je bio tu pre svega drugog.“ (Novi Zavet, Poslanica Kološanima, 1, 15 ff).

Bića svetlosti, koja žive u najvišim dimenzijama materijalne kreacije, nisu pali anđeli, već „slike nevidljivog Boga“, koja svesno služe planu stvaranja. Njihov dolazak u materijalnu kreaciju nije pad od Boga, već služi prirodnom putu individualizacije svake duše. Tamo, u čisto svetlosnim svetovima materijalnog Univerzuma nudi se izvorna sloboda volje: Hoću li da živim u jedinstvu sa božanskom ljubavlju ili da izgradim svet za sopstveni ego?

U visokim svetovima svetlosti polaritet (ravnoteža kreacije, plus i minus pol: prostor i vreme, Jin i Jang, muško i žensko, ono što izgrađuje i ono što razgrađuje) nije narušen, već deluje u dinamičkoj harmoniji. U ovoj definiciji pojam „polaritet“ se odnosi na neprekinutu ravnotežu polova, koji se dopunjuju i leže u osnovi svake dinamike stvaranja. Raskol se događa kada je ravnoteža narušena bilo kakvom jednostranošću. Dualitet, „podvojenost“, se odnosi na stanje podele, čiji je prouzrok dijabolično ubeđenje, u bilo kom obliku.

U Univerzumu i među ljudima ne postoje, dakle, samo „pali anđeli“. Ipak, sa putem kroz materiju je povezan potencijalni pad, jer je u oblasti polariteta pad uvek otvorena (potencijalna) mogućnost. Istinski pad se događa, kada čovek počne da se identifikuje sa sopstvenom kreacijom, počevši od misli i misaonih svetova. ∞ Kao što je već spomenuto: Za Brahmju i viša bića svetlosti su misaoni svetovi konkretne kreacije. Kondenzovanjem materije oni manifestuju putem svojih misaonih oblika čitave svetove života.

Prilikom Luciferovog pada mnoga bića svetlosti su se suprotstavila iskušavanju uz prirodno, nepomučeno poverenje u Boga, znajući dobro, šta je pravi smisao života. Drugi su, međutim, razmotrili iskušenje i razmišljali, sve dok njihova neodlučnost nije prerasla u saglasnost. Jedni su bili iskušitelji (zavodnici), drugi zavedeni. „Kod zavedenih je postojao greh slabosti, kod zavodnika greh zla.“ 13 Shodno tome su se razvijali i putevi njihove sudbine, jer i u tami postoje stepeni.

Zemlja - pošto se nalazi u graničnom području između svetova svetlosti i tame - predstavlja odlučujuće mesto ponovnog uspona i mogućnost ponovnog povezivanja sa Bogom. Duše se mogu inkarnirati na Zemlji kako iz svetova svetlosti, tako i iz svetova tame, jer se ona nalazi u oblasti kvalifikacije obe hemisfere. Time se palima pruža šansa da ponovo dođu u dodir sa svetlošću i da se sete Božijeg puta. Tek ovde, na pragu svetova svetlosti palim anđelima se ponovo nudi mogućnost izbora. Jer u svetovima tame, gde vlada samo tama, nema alternative.

Na Zemlji su, dakle, morale biti stvorene kapije, koje otvaraju put u svetlo, da bi ljudi dobili makar šansu da biraju između svetlosti i mraka. Zbog toga su se i mnogo anđeli, koji nisu pali, spustili u inkarnirano stanje i postali ljudi među ljudima, „sinovi ljudi“ i „ćerke ljudi“. Kulminacija je bila inkarnacija „Prvorodenog čitave kreacije“, jer protiv njega se podigla pobuna. I tako se on spustio u oblast vladavine Satane, da slomi tu moć: „Sada se donosi odluka o ovome svetu. Sada se ruši vladar ovoga sveta.“ (Jovan, 12, 31). 14

Ovo „obaranje“ nije bilo akt mržnje ili kazna, već jedno oslobođenje - kako zavedenih, tako i zavodnika. Paralelno sa luciferskim odvajanjem, počeo je da deluje i plan oslobađanja, jer tama se odvaja od svetlosti, ali se svetlo ne odvaja od tame...

KALI-JUGA - ČOVEČANSTVO U NAJGUŠĆOJ MATERIJI

Materijalni svet ne nastaje kao kazna ili „zatvor“ za pale duše, jer u trenutku kreacije još nema palih duša. „Sve je bilo dobro“, kaže se o tome u Postanju:

„Bog je posmatrao sve što je stvorio i bio je zadovoljan, jer sve beše dobro. Bi veče i ponovo jutro: šesti dan. Tada su nastali Nebo i Zemlja sa svime što živi.“ (1 Mojsije, 1,31f).

Materijalni svet je stvoren kao mesto slobodne volje, gde je moguća božanska ljubav, ali i zaslepljeni, „pakleni“ egoizam. Filozofski rečeno: u polaritetu je potencijalno sadržan i dualitet, kao što i svetlost nudi mogućnost da se baci senka. Kada se odigrao „pad anđela“ očigledno nije više sve bilo dobro, jer je sada postojala dualnost dobrog i lošeg.

Viši nivoi stvaranja nisu fizički, već duhovno - fino -supstancijalni. Ni Zemlja nije uvek bila tako gusta kao u današnjem dobu. Pad Zemlje u najdublju zgusnutost se odigrao tek kasnije, kada se tokom „Vremena“ promenio i „Prostor“. Prema vedskom opisu (vidi citat iz Mahabharate u Nevidljivom svetovima, str. 209) čovečanstvo je tek sa dobom Kali (Kali-Juga) dospelo u isključivo trodimenzionalni svet opažanja, koji je za današnje ljudsko poimanje „normalan“. Pojam „Kali“ bukvalno znači „umetnuti klin, razdvojiti“, što odgovara grčkom pojmu „dijaboličan“. Kali ∞ je tako impuls iza svakog razdora i lažne svetlosti na Zemlji i njena vladavina je prema vedskom kalendaru počela pre okruglo 5200 godina.

Već je spomenuto da se bića inkarniraju na Zemlji kako iz svetova svetlosti, tako i iz svetova tame. U Kali-Jugi se pojavljuju čak najviša bića iz obe hemisfere i daju pečat ovom dobu svojim suprotnim impulsima, jer u ciklusu je doba Kali-Juga kao najniža tačka takođe i prelomna tačka, iz koje proizilazi prekretnica, u kojoj svetlost ponovo rastvara tamu.

Pogledajmo sada događaje na Zemlji, koji su povezani sa ovom misterijom. Hrist je došao na Zemlju ... i smrću na Golgoti se izborio za uskrslu oblik ljudskog tela... i preko duhovne nauke saznajemo potresnu činjenicu: i Lucifer se spustio na Zemlju, nepunih 3000 godina pre Hrista. Hrist je sledio svog brata, koji je postao njegov protivnik, na Zemlju i pustio je da dođe pre njega... na početku Kali-Juge, „mračnog doba“, koje je ljudima tokom hiljada godina uskratilo osećaj i doživljaj duhovnog sveta i time podstaklo razvitak sopstvenog zemaljskog razuma. ... Luciferova inkarnacija je uticala da su se ljudi od pre 3. milenijuma sve jače služili tim organima razuma. Jedan Bog je to već uradio. Zračenje, koje se širilo od njega, zahvatilo je postepeno zemaljsku kuglu. 15

Od početka Kali-Juge ljudi su uvek iznova zapadali u materijalno ograničenu svest i zbog toga su želeli da sve sami istraže i shvate razumom. Nema ničeg lošeg u tome, služiti se svojim „organima razuma“. Međutim, luciferski uticaj je prouzrokovao rastuću jednostranost, koja je prezentovana kao „napredak“ i „poboljšanje“, dok je u stvari priroda i harmonija uvek iznova zamenjivana razumnom pragmatikom (i tehnikom), koja je mogla da zaživi samo na štetu prirode, zdravlja i života. Ta jednostranost razuma je vodila do duhovnog slepila i učinila ljude podložnim uticajima i zavisnim od spoljašnjih okolnosti.

Ovde bi trebalo postaviti jedno važno pitanje: na kojem mestu, u kojoj kulturi se Lucifer pojavio kao „sin čoveka“, da bi pokrenuo taj sudbonosni razvitak na Zemlji? Antropozofski izvori daju sledeću informaciju:

To je kineska kultura u trećem milenijumu pre nove ere. To je prvobitno bila kultura bez bogova - kasniji su preuzeti iz Indije - jedna kultura bez religije, bez molitve, dakle, bez ičega što bi se moglo nazvati religioznim okretanjem ka sebi; ne udubljanje ka unutra, već naprotiv, potpuno okretanje ka spoljnom svetu. 16

Inkarnacija Lucifera ... je čovečanstvu - najpre samoj kineskoj kulturi - donela veličinu i genijalnost, umetničku i spoznajnu uzvišenost ... Lucifer je želeo da ljudima pokaže sve, što je mogao kroz svoje Ja, nezavisno od vođstva Bogova. 17

Lucifer u ljudskom obliku, koji se istorijski danas više ne spominje, nije, dakle, bio neki đavolski razljućeni despot, već donosilac kulture, „svetlonoša“, koji je velikim obećanjima počeo iznova da oblikuje čitav svet. I ovde je delovala ista šema: on je mislio samo „dobro“ i sve je trebalo da postane „bolje“. I to je iz više perspektive imalo svoje značenje i opravdanje, jer ništa nije apsolutno negativno.

Kada se odigrala ta promena na Dalekom Istoku, gotovo istovremeno se u Indiji pojavila božanska inkarnacija Krišne. Ako podatke iz vedskih spisa prevedemo na današnje računanje vremena, Krišna je napustio Zemlju godine 3102. pre nove ere. Krišnina smrt prema tradicionalnim podacima obeležava početak Kali-Juge. Gotovo isti datum ima centralni značaj i u Majanskom kalendaru, je je 3113. pre nove ere 18 počeo poslednji ciklus od 5125 godina, koji će se uskoro završiti, zloslutne godine 2012. (zimski solicijum).

Vodilo bi predaleko, ako bismo želeli da ovde razradimo celokupnu kulturno-istorijsku sliku. Uloga Kine u poslednjih pet hiljada godina je tajanstvena, ali nije za potcenjivanje. U međuvremenu je dokazano da je Kina u prvom milenijumu pre nove ere bila tehnički najrazvijenija zemlja sveta. Danas Kina raspolaže gotovo neiscrpnim brojem ljudi, koji se mogu upotrebiti za bezdušnu masovnu proizvodnju, prema potrebi možda i za militarističke akcije. Od pre nekoliko godina sve više zapadnih koncerna prebacuje svoju proizvodnju u Kinu, privučeni brzim profitom, koji su mogući zahvaljujući tamošnjim niskim cenama ljudskog rada. Zar to nije zamka, koja bi se mogla zatvoriti, čim zapadni koncerni sebe učine zavisnim od kineske jeftine proizvodnje? Da li je slučajno da upravo Kina postaje zemlja jeftinih nadnica broj 1 i pojam za masovnu proizvodnju? Da li se time zatvara krug hiljadugodišnje iluzije napretka? U najmanju ruku mnogi ljudi na zapadu sve više stižu utisak da na Dalekom Istoku, u carstvu „crvenog zmaja“ vrebaju jedan gigant, za koga ne znaju, šta se u njemu odvija.

ULOGA ZLA U RAZVITKU LJUDI

Dosadašnja izlaganja su pokazala zašto je negativno negativno („negirajuće“). Ono negira Božanski poredak i veruje da sopstvenim snagama može da stvori drugi, bolji „poredak“, kao arhetipski Lucifer, koji je smatrao da su senke, koje on baca, „bolje“ od svetla. Okretanje od Boga vodi do iluzije i samoobmane i predstavlja koren zla i zlo ne treba da bude predstavljeno kao trivijalna stvar ili opravdavano, ono treba da bude ispravljeno, a pretpostavka za to je da čovek spozna, šta ono jeste.

Na osnovu te kategorične tvrdnje se možemo upustiti u naredno pitanje: šta je funkcija zla u materijalnoj kreaciji?

Bez jasne moći razlikovanja ovo pitanje bi lako moglo da odvede u iskušenje, da se zlo više ne posmatra kao zlo, već kao neophodno i konačno dobro. Tom pogrešnom razmišljanju je podlegao Lucifer i druge tobožnje „Lučonoše“ i „Prosvetljeni“.

Prva važna spoznaja se sastoji u tome, „da se zlo ne sme sagledavati kao polarna suprotnost dobrom, jer se takozvano zlo suprotstavlja dobrom preko dve jednostranosti.

Suprotnost zla je, dakle, u principu drugo zlo, dok se dobro kreće središnjim putem“. 19

Obe jednostranosti ili ekstrema zla su „previše“ i „premalo“. Drugi mogući pojmovi su „lucifersko“, „satansko“ i „arimansko“.

Lucifer je već opisan. On je svetlosno biće visokog ranga, koje se buni protiv Božanskog poretka (harmonija), protiv „prirode“, i želi da sebe vidi u centru. On reprezentuje „suviše mnogo“: stalnu težnju za više, samoveličanje (hibris), zavodjenje i zaslepljivanje. Ariman, ime protivnika u staropersijskoj religiji, se izjednačuje sa Satanom i predstavlja prototip za „premalo“: razarajuće, hladnokrvno, bezdušno.

Ne samo luciferski, već i arimanski duh utiče na ljude i može se pojaviti kao inkarnacija na Zemlji. Inkarnacija prvog leži u prošlosti, na početku Kali-Juge; inkarnacija drugog će se dogoditi na „kraju vremena“, kao otelotvorenje duha vremena jedne tehnološki totalitarne civilizacije i odgovara svetskom vladaru - 666, opisanom u Bibliji, „zveri“ Apokalipse.

Kao ledeno hladan, bezdušni kosmički impuls, Arimana zrači intelektualnošću. I ljudi, koji su zahvaćeni tim impulsom, razvijaju logiku, koja u svom nemilosrdnom načinu bez ljubavi izgleda kao da govori sama za sebe - u stvari kroz nju govori Ariman. 20

Arimanska bića ... su onaj rod među duhovnim bićima, koja ljudima žele da prenesu posebno interesovanje za mineralno-materijalno, interesovanje za sve spoljašnje, mašinsko, mehaničko. Oni bi najviše voleli ... jedan novi svet, sastavljen od mnoštva mašina. Tako bi svet trebalo da se dalje razvija. To je u stvari njihov ideal. U spoljašnjoj, naučnoj oblasti je njihov ideal da sve pretvore u materiju, da sve mehanizuju. 21

Šta je funkcija luciferskih i arimanskih bića? U svojoj direktnoj funkciji oni, po svojoj sopstvenoj volji i na svoju odgovornost, nisu ništa drugo do otelovljenje dve strane negativnog i to su onoliko dugo, koliko zadrže svoj luciferski ili arimanski stav. Oni imaju i indirektnu funkciju, tako što predstavljaju ispit volje za ljude; jer tek kada postoji mogućnost za laž, za izrabljivanje ili za druge oblike previše i premalo, čovek se može konkretno odlučiti „protiv toga“. Čovek kao biće sa sopstvenom odgovornošću mora iz sebe samog da želi ljubav i istinu i u konfrontaciji sa negativnim se pokazuje u kojoj meri je za to sposoban. Ta funkcija je indirektna, jer je ona sporedni efekat. Nije namera negativnog da ispuni ovu funkciju, kao što nije namera tame da indirektno ukaže na svetlo. Uz to dolazi da negativno nije neophodno, kao što ni senka nije neophodna za svetlo. Onima, koji su intuitivno svesni Boga, ne treba konfrontacija sa negativnim, da bi se odlučili za svetlo. Oni već jesu u svetlu.

Daljnja mogućnost da se opiše previše i premalo se nalazi u vedskoj filozofiji: guna rađo („strast“) i guja tamas („tromost“, „lenjost“). Guna, važna reč na sanskritu (bukvalno: nit, struna, podela), se odnosi na ono, što danas označavamo kao „rezonancu“ i „afinitet“. Put, koji vodi iz te dve jednostranosti, je „zlatni središnji put“. To ne znači zbrku kompromisa, niti neku „sintezu“ obe jednostranosti, već jedno prevazilaženje: ne „kako previše, tako i premalo“, već „niti previše, niti premalo“. Središnji put je put „čistote“, „neutralnosti“ i „istinske suverenosti“ (guna satva), koji vodi iz đavolskog kruga dualnosti i

omogućava istinski napredak. Taj model je osnova obimne psihologije. Bhagavat-Gita, nazvana „Biblija Indije“, obrađuje tu psihologiju Guna u tri od svojih osamnaest poglavlja (vidi „Bog i bogovi“, „Nevidljivi svetovi“, uz ključne reči „vedska psihologija“ i „gune“).

Zlo ima dva lica, previše i premalo, jer ono postoji u vidu dve jednostranosti. Bića, koja deluju iza ta dva oblika, se mogu označiti kao „Lucifer“ i „Ariman“. Dobro je „zlatni središnji put“: istinski napredak, koji vodi dalje do razdora, jednostranosti (izolovanosti) i odvajanja („greha“).

NE POSTOJI NIŠTA APSOLUTNO NEGATIVNO

Negativno, sve do prvobitnog negativnog, predstavlja deo materijalne relativnosti. Sve negativno je relativno, to jest: ne postoji ništa apsolutno negativno. Ne postoji đavo kao apsolutni protivnik Boga. Kao što senka zavisi od svetla, tako je i Lucifer/ Satana uvek u stanju zavisnosti, iako on odbija tu zavisnost i želi da živi u iluziji da je sam nezavisni vladajući Bog. U tom smislu on je arhetip egocentričnog mentaliteta svih palih duša.

Lucifer nije gospodar čitavog materijalnog sveta, već samo knez u svetovima tame. Materijalni svet je ona oblast unutar Božijeg carstva, gde se uvek nudi mogućnost zaborava i iluzije (sanskrit: Maja).

Materijalna moć stvaranja, Maja, i Lucifer imaju srodne ali sasvim različite zadatke. Maja je reaktivna i pasivna. Lucifer je aktivan i agresivan. Maja samo reaguje, tako što uz božansko vođstvo živim bićima šalje karmičke reakcije i, nudeći materijalnu raznovrsnost, proverava ozbiljnost duša. Sve duše žele da budu srećne, međutim, istinska sreća se može naći samo u duhovnoj realnosti. Koliko je iskrena želja duša za istinskom srećom? Da li ih je moguće okrenuti ka materijalnim iskušenjima? Maja postavlja te ispite, tako što jednostavno prezentuje raznovrsnost materijalnih mogućnosti odvrćanja. Ona samo prezentuje, dok Lucifer naprotiv manipuliše. U tome je velika razlika.

Ali ne bi trebalo da napravimo grešku i žigošemo Lucifera kao žrtvenog jarca i pripišemo mu krivicu za sve naše greške. Negativno samo onda može uticati na nas, kada mi dopustimo da se na nas utiče - a to je samo onda moguće, kada se prethodno upustimo u neke predstave Maje.

Sve u božanskoj kreaciji ima neki smisao, pa i negativno! Ali je negativno ipak i dalje negativno. Bila bi velika greška misliti da Bog želi negativno (ubistvo, nasilje, laž, prevaru itd.) samo zbog toga što ono ispunjava funkciju u kreaciji. Jer kao što je već rečeno: negativne sile ne služe svesno tom višem smislu, već slede sasvim drugačije namere. Smisao negativnog - ispit i jačanje individue kroz njen otpor - je očigledno samo onima, koji su već razvili višu perspektivu života. Tako je spoznatog smisla uvek individualni izazov i ni na koji način ne znači opravdanje negativnog.

„Jao onima, koji zlo nazivaju dobrim, a dobro zlim, koji od tame prave svetlo, a od svetla tamu ...!“ Tako je upozoravao prorok Jesaja u Starom Zavetu. (Jes 5,20).

MNOGE PONUDE: ČOVEČANSTVO PRED IZBOROM

Ako pogledamo, koji su simptomi luciferskih i arimanskih uticaja, brzo prepoznamo upravo one uticaje, koji daju pečat našoj današnjoj civilizaciji i određuju njen kurs. „Arimanski“ oblik tehnike (mogući su i sasvim drugačiji oblici) je jedna mehanička, destruktivna imitacija prirode, koja obećava olakšanje rad i uštedu vremena. Ta „pomoć“ u stvari donosi sa sobom porobljivačku industriju i vodi čoveka u potpunu zavisnost od sirovina i veštački proizvedene energije: elektriciteta, nafte i atomske energije.

Istovremeno stare i nove civilizacijske bolesti grabe oko sebe (rak, slabost srca, slabljenje imunološkog sistema itd.) i simptomi se opet suzbijaju industrijskim proizvodima. Što je veće „životno očekivanje“, to je veći i strah od smrti.

Taj način „napretka“ i „civilizacije“ (sa kompjuterima, mobilnim telefonima, automobilima, automatizacijom, genskom tehnikom itd.) danas važi za potpuno normalan i već i samo postavljanje pitanje predstavlja svetogrđe. Čovek nešto drugo ne može ni zamisliti - tako snažno vladaju idoli Kali-Juge svešću ljudi. Čovek ne treba da pronade mir, da ne bi više našao vremena da se zaustavi i da razmisli, čemu sve to.

Čovek u iluziji (Maja) upravlja svoju svest samo na materijalne ciljeve; on zaboravlja Boga, ali Bog ne zaboravlja njega i uvek mu šalje pomoć. Ta pomoć nije ograničena na jednu jedinu religiju ili spis, jer ona deluje nezavisno do ljudskih granica, dogmi i predstava o Bogu. Međutim, mir i harmonija (guna satva) su za ljude, koji stoje pod uticajem „previše“ i „premalu“ (guna rađa i tamas), dosadni i jedva podnošljivi. Čovek više voli da bude u pravu, da druge „ubedi“ i drugima vlada, bilo to u ime Boga ili u ime svetskog mira ili novog svetskog poretka. Čitav životni stil u dualnosti vodi na jednu ili drugu stranu dalje od tog cilja.

Ali čak i unutar materijalizma i fundamentalizma ostaje „problem“ da Bog uvek pomaže. Čak i kada ljudi više ne čuju glas Boga, oni ipak registruju glas savesti i osećaju da je nešto trulo i ide naopako. A ko ne dopusti da bude odvrćen od potrage za odgovorima, taj će naći.

NEGATIVAN UTICAJ NA RELIGIJE

Materijalizam, tehnokratizacija i industrijski razvoj određuju pravac čovečanstva tek nekoliko vekova. Milenijumima pre toga ljudi su kolektivno bili religiozno orijentisani i verovali su u Boga i/ili Bogove. Uticaj na čovečanstvo je, dakle, morao početi uticajem na religije. To se dogodilo i događa se na način, koji svoj začetak ima u egu čoveka: „Ako poštujete ovog Boga i pripadate ovoj religiji, tada ste spoznali istinu i Bog će biti na vašoj strani. Bićete spaseni i Bog će sve druge pokoriti, a vi ćete vladati.“ Ova osnovna poruka obično nije formulisana tako nezgrapno, zbog čega pripadnici neke religije nisu primećivali da - verujući u to - služe jednom dijaboličnom duhu, koji sa ljubavlju i Bogom nema nikakve veze, često ni sa čovečnošću.

Dvostruka moć negativnog se nigde ne pokazuje tako ekstremno kao u religijama orijentisanim ka moći. „Suviše“ verovanja u jedan religiozni sistem dovodi ljude do „suviše malo“ ili do izostanka bilo kakvog poštovanja prema drugim religijama i njihovim pristalicama. Oni smatraju da su u posedu jedine istine, što automatski znači da sve druge moraju da posmatraju kao zavedene i zabludele. ∞

Ironično, i svi „drugi“ imaju slična ubeđenja i tako različite velike i male religiozne grupe pokušavaju da preobrate, infiltriraju ili pokore „ostatak sveta“. U ime Boga oni su postali agenti dijaboličnog (razjedinjujućeg) duha.

Religija je rano postala sredstvo moći, koje je omogućavalo tiranima, da se pozivaju na „Božiju milost“. Svi oni, koji nisu imali privilegiju da budu u milosti tog „reprezentativnog Boga“ a posebno oni, koji bi se usudili da budu kritični, mogli su da budu prokleti kao „bogohulnici“. Novo stvorene socijalne norme kao i odgovarajući sveti spisi davali su teokratskim autoritetima moć, da one, koji su pali u nemilost, odbace ili jednostavno ubiju.

Nekako se taj „Matrix“ probio u celom svetu, ne samo preko kasti Bramana u Indiji, već i preko fariseja, rabina, sveštenika, biskupa, papa, šamana, lama, sinova Sunca itd. Kod svih tih spolja tako različitih religija su negativne sile primenjivale isti trik:

1) Jedan guru, mesija ili prorok se apsolutizuje. Sve što on kaže se deklarise kao nepogrešivo. Time se stvara jedno ideološko okruženje, koje ljude, koji su pod tim uticajem, izoluje iznutra i gura u jedan otvoreni ili suptilni fanatizam.

2) Na temelju apsolutizacije sledbenici postavljaju zahteve za moći i posedom istine za sebe.

3) Sledeći korak je stvaranje unapred određenih struktura (od malih sektaških grupa do religija i sistema loža, rasprostranjenih u celom svetu); putem dogmi i hijerarhijskih pravila, često preko zakletvi i rituala, pristalice i članovi se vezuju za datu instituciju, sa jedne strane pod socijalnim pritiskom i strahom („Ne smem da prekršim pravila i zakletve“), sa druge strane putem osećaja pripadnosti eliti: „Mi smo spaseni/ izabrani/prosvetljeni; dakle, budi zahvalan i nemoj izneveriti Boga, napuštajući ovaj ekskluzivni krug; velika će biti kazna i prokletstvo.“

4) U mnogim slučajevima je najdelotvornije, prvo sredstvo manipulacije bilo trovanje odnosa između muškarca i žene. To je počelo kada su muškarci - kao vrhovni sveštenici, ratne vođe i poglavari porodice („patrijarh“) - postali vladari društva. Oni su proglasili seksualnost i intimne aspekte ljubavi za slabost, nečistoću i greh; žene su postale vlasništvo muškaraca, čime su i žene i muškarci zapali u različite oblike jednostranosti. Kada žene i muškarci više ne žive u ravnopravnom odnosu, nisu više u stanju da jedno drugo osnaže putem posvećenja u ljubavi. Tada je život postao površan i hektičan, a ljudi su posezali za surogatima (prestíž, ekternalizacija, zabava, zavisnost itd.).

5) Najveći surogat je bio osećaj moći: znati više nego drugi, biti bogatiji nego drugi, moć, da se drugi preobarate, izazivanje kod drugih osećanja poštovanja i straha. Ovde ekstrem predstavljaju apsolutistički zahtevi, kojima čovek sam sebe uverava da kao član neke grupe pripada izabranima ili spasenima; svi drugi ljudi se posmatraju kao neznalice, ponekad i kao izgubljeni ili manje vredni. U svim religijama ima ekstremista, koji veruju da je samo pitanje vremena kada će njihova konfesija zavladati na celoj Zemlji: svetska vlast hrišćanstva, judaizma, islama, hinduizma itd. Iza svih tih snova deluje Satanino obećanje o jednoj svetskoj vlasti. (vidi Matej, 4, 9; Luka 4, 7).

SAŽETAK I PERSPEKTIVA

Čovek je izložen mnogim uticajima: fino-supstancijalnim, eteričnim, elektro-magnetnim, fizičkim i psihičkim. Svi ti uticaju imaju uzroke i daleko poreklo, koji na direktan ili indirektan način zavise od svesnih bića. Ništa se ne događa bez uzroka, običnim „slučajem“, niti zlo, niti dobro.

Bez manipulatora svet bi izgledao drugačije. Kada bi ljudi dobili prave, pozitivne informacije i alternative, sigurno ne bi bili odvraceni. Kada bi mediji prenosili osnovno znanje o inkarnaciji i karmi, život bi se promenio u mnogo čemu.

Kada bi imali istinski izbor, ne bi izabrali onaj pravac, koji se danas nudi. Odlučili bi na primer da umesto istraživanja atoma, gena i farmakološkog ispitivanja podrže alternativna istraživanja. Uz tačne informacije mnogi ljudi bi se odmah odlučili za vegetarijanski ishranu i gotovo niko ne bi podržavao izvoz oružja, finansijske špekulacije i globalnu centralizaciju. A ipak, upravo ti faktori određuju naš život u današnjem društvu.

Očigledno je da ne prouzrokuje samo jedan čovek sve te stvari. Postoje snage, koje manipulišu ljudima i nameću svoje zamisli i metode.

Naravno, svaki čovek nosi u sebi određenu rezonancu za zlo. Ali upravo zbog toga je važno znati, da spolja postoje određene moći, koje koriste, pa i podstiču te slabosti ljudi. Kada bi ljudi to znali, mnogo toga ne bi činili i posvetili bi znatno mnogo više pažnje drugim stvarima.

Mistični izvori ukazuju na to da „odvracanje od svetla“ počinje daleko od Zemlje, u hiperdimenzionalnim svetovima. Pošto najviši realitet nije materija, već duhovna individualnost, slobodna volja predstavlja inherentni deo realnosti. Najviši oblik slobodne volje je Ljubav: dobrovoljno jedinstvo i harmonija pojedinačnog i celine. Sva živa bića imaju slobodu da budu u svetlosti ili da se okrenu od nje, da bi „stvorili“ sopstveni svet senki. U svetu polarnosti i potencijalne dualnosti obe mogućnosti su otvorene.

Sloboda da se izabere sopstveno usmerenje svesti, je praiskonska - i jedina istinska - upotreba slobodne volje. Niko nije prinuđen da bude u svetlosti i niko nije prinuđen da se usprotivi svetlosti. Nije neophodno, okrenuti se od svetla, da bi se pronašla „prava“ stvarnost.

Duhovni stav, koji se protivi svetlosti, se može opisati pojmom „ego“ odnosno „lažni ego“ (nasuprot istinskom „egu“, pravom Ja ili Sopstvu). „Ego“ nastaje kada neko živo biće, počevši od visokog anđela „Lucifera“, izgubi svest o svom sopstvenom identitetu kao večnog dela celine i kao posledica toga, ispadne iz božanskog poretka i jedinstva, što vodi do „egzistencije u senci“.

Psihologija ega počiva na dvostrukoj obmani: samoobmani i samo-opravljanju, koje u stvari nisu ništa drugo do opravdavanje ega.

Samoobmana znači da čovek zapada u iluziju da izvan harmonije sa celinom (Bog) može da bude moćan, nezavistan i srećan. Oni, koji razviju takav mentalitet, nisu više u stanju da prepoznaju svoj spiritualni identitet sa one strane materijalne dualnosti. Pošto su se odvojili od izvora, više nisu direktno povezani sa izvorom i više ne dobijaju svoju životnu energiju odatle. Zbog toga počinju da iskorišćavaju energiju drugih bića - životinja, biljki, ljudi i planeta.

Opravdavanje ega znači da čovek pokušava da racionalizuje ili potisne samo-obmanu i frustraciju, koja iz nje proističe (putem ateističkih filozofija, projekcije krivice ili samosažaljenja). To sa sobom povlači lažan zaključak da delovanje pod egom predstavlja „neophodno iskustvo“ i time ispravnu odluku.

Usmerenje naše svesti zavisi od naše slobodne volje, a ona određuje kakve afinitete ćemo razviti, za šta smo prijemčivi, a za šta ne. To se naziva Zakonom rezonance. Razumeti taj zakon je od presudnog značaja, pogotovo danas, kada odnosi na Zemlji ulaze u fazu, u kojoj spoljašnja bitka više ne može da se odvoji od unutrašnjosti čoveka.

Negativne snage danas ne streme više samo za tim, da ovladaju mislima i intelektom čoveka, već i njegovom svešću. One žele čitavo biće sa „srcem i dušom“.

U narednom poglavlju će biti prvo sagledan individualni aspekt ovog ispita: uloga svesti u ophođenju sa različitim uticajima i delovanje tih uticaja na našu slobodnu volju - koja više nije slobodna, ako dopustimo da se na nas utiče.

II POGLAVLJE

SVE POČINJE U SVESTI

Poslednje poglavlje se završilo ukazivanjem na važnost orijentacije naše svesti. Unutrašnja jasnoća i mir se danas potkopavaju na svim nivoima: čulnim nadražajima, rekombinacijom informacija i stalno podsticanim egzistencijalnim strahom (privatno i globalno, od finansijskih briga do straha od terorista i novih bolesti).

Pokušajte da sednete i meditirate, bilo u vidu koncentracije i molitve, vizualizacijom ili jednostavno uz unutrašnju tišinu. Ako postoji nešto, sa čime moderni čovek ima teškoće, onda je to koncentracija i čistota duha. Kao što drugo poglavlje pokazuje, ovladavanje sobom je ključ ka unutrašnjoj slobodi i spoljašnjem spokoju.

Konstantno nas pritiskaju bezbrojni uticaji. Kada bismo ih sve primali odn. kada ih ne bismo odabirali, jednostavno bismo poludeli. Na sreću, čak bi se moglo reći, većina tih uticaja ne ostaje u svesnom pamćenju, već odmah tone kroz „sito“ u podsvesno. Čovek ih zaboravlja ili ih uopšte ne registruje. Ali: oni su prodrli u svest i vriju u podsvesti. To su utisci u pravom smislu reči: u-tisci, odnosno uticaji, koji su se utisnuli u našu svest i podsvest. Oni utiču na naše ponašanje, naše želje, našu „talasnu dužinu“.

Sve što svakodnevno dospeva u svest i podsvest - svakodnevene stvari, a pogotovo ono, što nas zanima ili šokira, oduševljava ili okupira - daje pečat i programira nas kao ljude. Mi verujemo u određene stvari a u druge ne, opažamo određene stvari a druge uklanjamo iz vidokruga.

Čak i ako nemamo direktnog uticaja na spoljašnje situacije (politički razvoj, krize, ratove itd.), mi ipak možemo odlučiti kako će te situacije uticati na nas.

Primarni faktor moći je, dakle, svest. Prava sloboda počinje u svesti, zbog čega svi efikasni oblici manipulacije, kao što je navedeno u uvodu, takođe počinju u svesti.

Koji su to fino-supstancijalni uticaji, koji deluju na našu svest i čine nas podložnim za dalje uticaje? Šta je negativna, pozitivna i duhovna orijentacija svesti? Kako možemo da se oslobodimo negativnih uticaja i da postanemo imuni na njih?

KONSEKVENCE MATERIJALIZMA

„Već vekovima čovečanstvo razbija glavu oko pojmova kao što su „Sopstvo“, „duh“ ili „Ja“. Ipak, konačno oni ne označavaju ništa drugo do informaciju - komadić fizike.“

Ovom ideološkom tvrdnjom počinje uvodni članak u švajcarskom časopisu „Facts“ 33/1997. koji na naslovnoj strani objavljuje: „Mozak određuje našu svest.“

U podnaslovu članka se ponavlja velikim slovima: „Masa mozga sakriva tajnu o tome ko smo.“ I: „Ja je nerazdvojivo povezano sa neuronima i sinapsama.“

Ono što taj članak propagira, je pogled na svet materijalizma, koji kaže da su život i svest proizvod materije, „ništa drugo do informacije - jedan komad fizike“!

Materijalizam tvrdi da su fenomeni „duh“, „sopstvo“ i „Ja“ nerazdvojno povezani sa mozgom, slično kao što je vrelina povezana sa vatrom: kao što vatra stvara toplotu, mozak stvara svest i misli; kada telo nestane, sve je nestalo, kao što gašenjem vatre nestaje toplota - zvuči logično. Ali da li se to poređenje može primeniti na fenomene organske materije, život i svest?

Koja je konsekvencija ovog materijalističkog verovanja, odaje Oxfordski profesor Richard Dawkins, jedan od najuticajnijih biologa evolucionista današnjice, u intervjuu za nemački magazin „Focus“ (52/1996, str 145).

„Univerzum, koji posmatramo, ima tačno ona svojstva, sa kojima se računa ako iza njega ne stoji nikakav plan, nikakva namera, ni dobro ni zlo, ništa osim slepe, nemilosrdne ravnodušnosti.“

Slepa, nemilosrdna ravnodušnost bez dobra i zla - to je, kako veruju izvesni ljudi, jedina postojeća (i nesentimentalna) istina u Kosmosu, koju ipak samo malobrojni „prosvetljeni“ mogu da razumeju i prihvate do krajnjih konsekvenci; ostatak ljudi mora da se drži morala ili vere u Boga, jer oni nisu u stanju da se suoče sa tom „krajnjom istinom“.

Ko usvoji takva ubeđenja, posmatra ljude kao neki pokretan bio-kompjuter, koji se, isto kao i životinje, sastoji od organske materije. A kompjuteri nemaju slobodnu volju. Oni su namenjeni tome da budu programirani i manipulirani ...

Materijalistički koncept ipak nije logičan, niti potvrđen praktičnim iskustvom. Veliki mistici svih vremena, Božije objave, paranormalni fenomeni, astralna putovanja, istraživanja reinkarnacije kao i moderna holistička nauka - svi ti dokazi ukazuju na to da čovek kao nematerijalno biće ima telo i mozak, a ne da jeste telo i mozak. Život i svest nisu proizvodi mozga. Moguće je u fino-supstancijalnom telu napustiti grubo-supstancijalno telo i tada čovek primećuje da je smrtno telo (uključujući mozak) samo spoljašnja, konačno nesvesna školjka. Ne daje mozak život duši i svest, već je duša sa svojom svešću ta, koja telu daje život. Kada telo više nije prožeto dušom, ono se raspada.

Materijalistička slika sveta: svest se posmatra kao proizvod mozga, a na pitanje „Ko sam ja?“ se odgovara u smislu: „Ti nisi ništa drugo do materijalno telo.“ I: „Kada mozak umre, i ti ćeš biti mrtav; ne postoji život posle smrti.“

Na žalost, mnoge vodeće ličnosti današnjeg vremena nemaju znanje o fino-supstancijalnim dimenzijama našeg bitka - ili sakrivaju to „magijsko“ znanje u unutrašnjim krugovima, da bi ga na ekskluzivan način primenili za ostvarenje sopstvenih interesa.

MORE MENTALNOG I TALASI ELEMENTALA

Tad-hhava-hhavitah: „Svest određuje postojanje“ - Bhagavat-gita, 8, 6

Usmerenje naše svesti se može uporediti sa reflektorom u nekoj tamnoj hali. Slobodni smo da usmerimo reflektor na x željenih mesta. Putem te odluke mi osvetljavamo određena mesta i ti utisci se reflektuju nazad na našu svest.

Fino-supstancijalna materija, u kojoj se reflektuju ti spoljašnji utisci, kao i naše misli, emocije i unutrašnje slike, se na sanskritu naziva manas i ponovo se može naći u latinskoj reči mens (genitiv mentis), od koga je izvedena nemačka reč mental. Supstanca misaone i emocionalne energije se tako može nazvati „mentalno“ ili „mentalno telo“ ili „duh“ („duh“ u značenju u kome se javlja u rečima duhovni stav, prisutan duhom, oduševljen ili duševno bolestan).

Mentalno telo je kao ogledalo ili nerazvijeni film, na koji stalno projektujemo čulne utiske i koji u skladu sa time snima jedan neprekidni sled slika, utisaka i emocija kao „mentalni film“.

Mentalno ne postoji samo u fino-supstancijalnom telu ljudi, već i u Univerzumu. Mentalno je materijalni element stvaranja kao i „zemlja“, „voda“, „vatra“, „vazduh“ i „eter“, samo fino-supstancijalan. Taj element je fluidna duhovna supstanca sa izuzetno osetljivom plastičnošću (mogućnosti oblikovanja); ono reaguje na sve impulse svesti i sve ih registruje (kao takozvano podsvesno).

Kao što se od grubo-supstancijalnih elemenata mogu načiniti vidljivi oblici, tako i fino-supstancijalni elementi obrazuju mentalne oblike (u vidu misli, osećanja i želja). Mentalna energija služi kao nosač duhovnih slika i oblika. Iz tog razloga ljudi svoje misli i snove opažaju slikovito i plastično, ali ne slute da te slike nisu ograničene samo na privatni bioskop u sopstvenoj glavi.

Kao što je spomenuto u poglavlju I, za hiperdimenzionalna bića svaka misao odmah postaje konkretna realnost. U izvesnom smislu to važi i za ljude! Svaka misao odmah postaje realnost, ali ne na grubo-supstancijalnom, već na fino-supstancijalnom nivou. Ako su misli dovoljno snažne, one se mogu i materijalizirati - fizičkom implementacijom („rad“), u vidu udara sudbine („slučaj“), iznenadnim ispunjenjem želja („čudo“) ili psihosomatskom reakcijom („bolest“ ili „sponatno izlečenje“). U svim tim slučajevima mentalno telo je ono, koje deluje kao ogledalo između svesti i fizičke materije.

Drugim rečima, svaka misao u dimenziji kosmičkih mentalnih elemenata predstavlja konkretan oblik - i bića, koja žive na odgovarajućim nivoima, je opažaju kao jedan takav konkretan oblik. Kada je naše biće ispunjeno harmoničnim mislima, osećanjima i željama u ljubavi i zadovoljstvu, ono stoji u rezonanci sa odgovarajućim fino-supstancijanim svetovima i bićima. Kada ljudi dopuste da na njih utiče strah, mržnja, fanatizam, intoksikacija, njihova rezonanca se menja i oni se povezuju sa bićima iste „frekvencije“, koja se hrane takvim negativnim vibracijama i čak ih pojačavaju.

Element mentalnog bi se mogao uporediti sa morem beskonačne fluidne energije. Kao što uzburkavanje vode prouzrokuje talase, koji se stalno šire i množe, tako i svaki mentalni i emocionalni pokret svesti oslobađa fino-supstancijalne energije, koje stiču samostalnu egzistenciju. To su prolazni oblici, isto kao što su i talasi prolazni oblici vode, međutim, nasuprot običnim vodenim talasima, mentalni talasi mogu da se održe veoma dugo, naime, toliko dugo, dok se ne uklone svesnim kontra-pokretom (neutrališu).

Uobičajeno se misli i osećanja prepliću u reci života kao talasi, a da ne nastanu nikakve ograde ili blokade. Čovek jednostavno usmerava svest na nešto drugo i prethodno bez problema prelazi u svesno ili nesvesno pamćenje. Snažne mentalne kreacije i utisci mogu ipak da poprime trajni oblik, kada se ne 'probave' potpuno. Ti nerastvoreni, samostalni elementi u elementu mentalnog se nazivaju „elementali“.

Elementali su kao fino-supstancijalni kompjuterski čipovi, koji programiraju svest čoveka, koji ih nosi u sebi, i izazivaju u njemu određene mentalne reakcije, često protiv njegove volje. Elementali (misaone slike, emocionalne blokade, predstave) mogu da prate čoveka čak kroz više života, jer oni imaju snagu da utiču na određene želje i radnje, da, da utiču na celokupno usmerenje čovekove svesti.

Koliko uporni mogu da budu takvi obrasci elementala i „programiranja“, pokazuje se kada su veoma jaki. Tada se kaže, „čoveka proganja neka misao“, „zaposednut je nekom idejom“, „rob je svojih želja“, „ne može drugačije“. Posebno su intenzivni elementali uz mržnju, ljubomoru i strasti svake vrste (sakupljačka strast, TV-strast, zavisnost od droge, od seksa itd.), koje uvek iznova guraju ljude u tvrdokorne ideje, osećanja i načine ponašanja.

FINO-SUPSTANCIJALNI UTICAJI I DIKTATI

Ljudi su izloženi mnogim fino-supstancijalnim uticajima: sopstvenim elementalima, elementalima drugih ljudi i astralnih bića. Zbog toga je od suštinske važnosti jedan svestan i čist stil života, koji ne oštećuje niti oslabljuje fino-supstancijalno telo, jer čovek je po prirodi imun na napade „astralnih parazita“. Međutim, kada se podržava materijalistički način života, kako je to danas slučaj, ljudi gube svoj fino-supstancijalni i psihički imunitet i postaju podložni najrazličitijim vrstama uticaja.

Ali i priznati akademici ukazuju na realnost astralnih veza. Jedan primer za to je australijski lekar, Dr Samuel Sagan, psiholog, ekspert za sanskrit i metafizičar. Od osamdesetih godina on u Australiji vodi „Clairvision School“ i vrši mnoga izlečenja (čak i raka i tumora), koja su neobjašnjiva školskom medicinom, tako što oslobađa pacijente astralnih uticaja (anđeoska meditacija je jedan deo njegove terapije). On vođenom vidovitošću pomaže ljudima da vide svoje energetsko telo. Mnogi odjednom otkrivaju neku „stvar“, koja je za njih do tada bila nevidljiva.

U svojoj knjizi „Entiteti - paraziti energetskog tela“ (Entities - Parasites of the Body of Energy) on navodi mnoge primere za fino-supstancijalne uticaje i izazivače bolesti. Poučna

je lista potrošačkih proizvoda, koje ti entiteti vole - upravo one stvari, koje industrija danas širom sveta nudi ljudima:

„Klijenti kažu da ta strana prisustva imaju sopstvene želje, osećanja i misli. Oni osećaju da ta prisustva poseduju sopstvenu egzistenciju i sopstvenu psihologiju i da izazivaju smetnje u njihovim životnim funkcijama u mnogo aspekata.

... u gotovo svim slučajevima klijenti kažu da, da se ta „stvar“ hrani njihovom energijom, umanjujući njihovu životnu snagu ... U većini slučajeva klijenti kažu da ta prisustva reaguju kada oni uzimaju određena jela, da ta prisustva čak mogu da proizvedu želje ili impulzivan zahtev za određenim jelima. Supstanca, koju većina najčešće navodi, je šećer. Na pitanje: „Da li je moguće, da ta stvar profitira od određenih jela?“ odgovor kod više od polovine glasi: „Šećer“ ili „čokolada. Druge namirnice, koje se navode, su teško probavljive stvari, kao što su kolači, beli hleb, posebno kvasac. U drugim slučajevima se navodi i meso, kao i jaka ili slana jela... Druge potrebe, koje ta prisustva stimulišu, su kafa, duvan, alkohol i druge vrste droga... To ipak ne znači da sve zavisnosti i žudnje izazivaju entiteti. Ako čovek misli, da se sve ljudske teškoće mogu pripisati entitetima, onda je to smešan stav, kao što je to i izjava da entiteti ne postoje.“ (str. 8).

REZONANCA U SKLADU SA ELEMENTALIMA

Elementali su samostalni, ali ne i nezavisni. Oni zavise od svesti ljudi, koji su ih proizveli, čak i ako ljudi nisu svesni njihovog postojanja.

Misli, osećanja i želje se na hiperdimenzionalnim nivoima javljaju kao oživljene mentalne slike i fino-supstancijalna bića ih opažaju plastično. Otuda zakon: „Slično privlači slično.“ Taj zakon rezonance važi kako u pozitivnom tako i u negativnom pogledu. Pozitivan stav duha ne prouzrokuje elementale, jer je ovde reč o stanjima svesti, koja za sobom ne povlače psihičke blokade. Ta svetlosna frekvencija svesti je viša od „talasne dužine“ astralnih nivoa.

Mentalni oblici niskih vibracija predstavljaju fino-supstancijalnu hranu za parazite i energetske vampire. Iz naše zemaljske perspektive misli i osećanja izgledaju kao nešto apstraktno i bezoblično. Ali iz perspektive astralnih bića te mentalne kreacije su konkretni oblici, koji se mogu „konzimirati“. Zbog toga su takva bića zainteresovana za to da nastanu negativne mentalne kreacije. Neki od njih se čak mogu pojaviti u ljudskom telu na Zemlji i zauzeti uticajne pozicije, koje će im omogućiti da na taj način manišuliju događajima u svetu, da svojoj „duhovnoj braći“ isporuče dovoljno odgovarajuće hrane od elementala. Jer postoje bića, koja se hrane elementalima, koji nastaju usled straha, besa, užasa, fanatizma.

Posebno su snažni elementali, koje više ljudi zajednički izgradi. To se događa kada jedna grupa u potpunosti usmeri svoju pažnju na istu temu, događaj ili osobu. To objašnjava okivajuću magiju masovnih događaja, ideološke grupne dinamike i kult osoba. Ranije su ljudi u tu svrhu morali da se okupljaju u velikim arenama i stadionima. Danas je moguće okupiti milione, čak milijarde ljudi ispred TV-a, tako da svi gledaju isti „program“ i

primaju istu „in-formaciju“.

„Putem misaonih oblika niske frekvencije mi tim asurijskim (sanskrit. Asuras) bićima obezbeđujemo hranu. ... U njima (u misaonim formama niskih frekvencija) se otelotvoruju takva asurijska bića, koja čoveka mogu da povuku na dole.“ 24

Činjenica, da se asurijske snage otelotvoruju u izlivima ljudskih misli ispunjenim strastima, ima za posledicu, da se stvaraju određeni astralni entiteti - takozvana „veštačka, elementalna bića“, koja mogu da prouzrokuju veću štetu od prirodnih elementarnih bića. Ona izranjaju iz blata senzualnosti i uvek se mogu upotrebiti za vršenje magijskih uticaja sa namerama da proizvedu loše posledice.“ 25

RAT POČINJE U „GLAVI“

Globalni materijalistički sistem može da preživi samo u tenziji između proizvodnje i potrošnje. Stagnacija bi za tu privredu već predstavljala pretnju. Zadovoljni ljudi su, dakle, potencijalna opasnost, jer oni imaju drugačija interesovanja, umesto da samo proizvode i konzumiraju. Ovaj svestki poredak zavisi od toga, da ljudi ne pronađu istinko, t.j. unutrašnje zadovoljstvo. Da li je to razlog zašto se ljudi stalno stimulišu spoljnim uticajima? U najmanju ruku jedno je očigledno: stremljenje za zadovoljenjem uvek novih potreba nikada ne donosi zadovoljstvo. Zadovoljenje nije zadovoljstvo.

Da bi se izbeglo zasićenje tržišta ili stagnacija, mora se povećati potrošnja, bilo nuđenjem novih proizvoda, bilo stvaranjem novih, veštačkih potreba ili otvaranjem novih tržišta. Kada više ni to nije moguće i kada potrošnja ne može više da se poveća, ona mora biti izazvana svojom suprotnošću: intenziviranjem razaranja. Kao što istorija pokazuje, najdelotvornija sredstva u tu svrhu su svetske krize i ratovi. Oni, koji poseduju moć da insceniraju takve slomove odn. razaranja, izlaze kao pobednici i profiteri i imaju otvoreno polje za ponovnu izgradnju. Moć globalnih igrača (global player) počiva, dakle, na jednom đavoljem krugu preziranja ljudi: rasipanju i uništavanju potrošačkih dobara radi povećanja masovne proizvodnje. Značajno je da su se „privredna čuda“ uvek događala posle ratova, najveće posle jednog svetskog rata.

Pošto svaki materijalni korak počinje mentalnim impulsima, i razaranje počinje mentalnom pripremom polja. Ljudi moraju da se podese na talasnu dužinu nasilja i razaranja i upravo to se danas i događa, iako većina ljudi misli da stalno informisanje znači „napredak“ i „više znanja“. Međutim, u skladu sa zakonom rezonance postoji opasnost, da takvi informativni programi ne informišu, već programiraju. To se na primer ispoljava u tome, da su ljudi doduše protiv ubistva, rata i terora, ali da u slobodno vreme gledaju reportaže i akcione filmove o ubistvima, ratovima i terorizmu i da njihov prikaz postaje sve ekstremniji, krvaviji i brutalniji. Jer se „to“ zahteva. Producenti, naravno, pravdaju taj „napredak“, jer i oni misle „samo dobro“. Oni kažu: „Ovo služi samo informisanju u preventivi. Takvim šokantnim prikazima ljudi se informišu o goljoj istini i zastrašuju. Oni uvođaju, koliko su brutalni i tragični ratovi, ubistva i teror i usprotivice im se.“

Međutim, sada ruku na srce: da li zaista moramo svakodnevno da gledamo slike krvi i

nasilja, da bismo znali da rat, ubistvo i teror nisu dobri? Kakav zatupeo karakter čovek mora da ima, da bi mu bilo potrebno takvo „prosvetljenje“? Realnost pokazuje: što više se te stvari prikazuju i multipliciraju u glavama ljudi, to se više događaju! Kada dopustimo da takve destruktivne vibracije prodru u našu svest, postajemo multiplikatori i nosioci takvih slika. Šta je konkretna korist, ako čovek stalno saznaje o najnovijim nesrećama, ubistvima i bombaškim atentatima? (Ja sam na primer osamnaest godina vodio manastirski život i za to vreme sam živeo bez televizije, radija i novina i nemam utisak da sam time propustio bilo šta vredno znanja.).

Globalno prizivanje negativnih vibracija upravo podstiče te stvari. To je jednostavan fino-supstancijalni prirodni zakon: „Slično privlači slično.“

MENTALNA ZAŠTITA I DUHOVNA SNAGA

Elementali imaju samostalnu egzistenciju, ali samo toliko dugo, dok ih ne prepoznamo, rastvorimo i ne oslobodimo ih se. Što se jače identifikujemo sa njima, to oni više utiču na nas. Vidoviti ljudi naglašavaju, da elementali i negativna bića - u skladu sa zakonom rezonance - mogu da utiču na nas samo u onoj meri, u kojoj mi to dopustimo:

Iako ne snosimo punu odgovornost za stanje našeg materijalnog tela, u slučaju naše ličnosti odgovornost leži isključivo na nama... Ne možemo prebaciti krivicu sa sebe na druge ili na okolnosti, jer je privlačenje i prihvatanje tih elementala samo naša odluka i odgovornost ... Postoje anđeli i demoni! Na nama je da izgradimo magnetni pol, koji jedne privlači, a druge odbija. Nijedan demon ne može ništa učiniti čoveku, koji nema frekvenciju vibracija, koja je usklađena sa njim. 26

Čovek, protiv koga usmerimo neki zli elemental, će biti pogođen samo u onoj meri, u kojoj vibrira na istoj frekvenciji kao mi, kada smo proizveli taj elemental. Inače će elemental udariti u njegovu auru, odbiti se i vratiti nam se sedmostrukom jačinom. 27

Ljudi, dakle, nisu bespomoćno izručeni negativnim uticajima - pod uslovom da poznaju fino-supstancijalne zakone i umeju da se zaštite. Elementale ili sami stvaramo ili su oni upravljani protiv nas. Međutim, oni na nas mogu da utiču samo toliko dugo, dok smo sa njima u rezonanci, ili tako što propustimo da ih rastvorimo (ako potiču od nas), ili da se zaštitimo (ako potiču od drugih ljudi).

Oblast napada je pri tom uvek mentalna oblast. Samo mentalnim sredstvima se ovi uticaji i programiranje ne mogu rastvoriti. Prvo, što je potrebno, je unutrašnje odvajanje od mentalnog nivoa, dakle, jedna distanca u odnosu na problem, a to je u potpunosti moguće, jer mentalno nije jedini, a čak ni najviši faktor ljudske psihe:

Mentalno (manas) je nadređeno grubo-supstancijalnoj materiji i čulnim organima, ipak, iznad tog manas stoji inteligencija (buddhi). (Bhagavat-gita, 3, 42).

Psihološki ključ, koji se može izvesti iz znanja o tim vezama, glasi: diktat mentalnih programa se može prevladati višim uvidom.

Prinudni obrasci, strahovi i druga psihička opterećenja imaju samo toliko dugo moć nad nama, dok ih ne postanemo svesni. Čim prepoznamo, da je reč o mentalnim odn. elementalnim programima, koje uopšte ne želimo, možemo preduzeti svesne korake na jednom višem nivou, da bismo ih se oslobodili. To ne uspeva, ako se odupiremo tim žudnjama i osećanjima, jer time oni postaju samo još jači! Zašto? Jer usmeravamo svoju mentalnu energiju na njih. Borbom i potiskivanjem naša pažnja se fiksira za te utiske i intenzivira njihov uticaj na našu svest, dok se pasivni otpor ne slomi i dok se čovek ne prikloni. „Onda učini, što ne možeš da pustiš!“

Prva mogućnost za oslobađanje od diktata mentalnih programa se sastoji u tome, da čovek ne odgovori na te „elementale“ i da se ne bori protiv njih, niti ih potiskuje. Rešenje se sastoji u promeni frekvencije: čovek se oslobađa od te predstave i stavlja je ispred sebe, da bi postigao distancu i neutralnost. Čovek sebe posmatra odvojeno od problema i može zbog toga objektivno da ga sagleda - što je značenje inteligencije, naime, „moć razlikovanja“ (od lat. inter-lagere, „birati između dve stvari; razlikovati“).

Prava inteligencija (buddhi) - ne treba pomešati sa „intelektom“ - znači prepoznati, da mi nismo ni materijalna ni mentalna bića. Kroz to proširenje horizonta postaju dostupni novi izvori unutrašnje snage, koji nam omogućavaju da se suprotstavimo negativnim uticajima, odn. da ih se oslobodimo.

Čovek bi uz pomoć svog duha (manas) trebalo da se oslobodi, a ne da se ponizi. Duh je prijatelj duše, ali i njen neprijatelj. Za onoga, ko svoj duh (preko buddhi) drži pod kontrolom, duh je najbolji prijatelj; ipak, za onoga, ko to propusti, duh ostaje najveći neprijatelj (Bhagavat-gita, 6, 5 - 6).

Viša, distancirana perspektiva buddhi nam omogućava da iscelimo mentalne blokade i emocionalne rane. To je posebno delotvorno, kada ne ostanemo sami sa svojim problemima. „Gde se dvoje ili troje sretnu u moje ime, i ja sam među njima.“ (Matej, 18, 20). U takvoj atmosferi ljubavi i harmonije povezani smo sa izvorom isceljenja i zaštite.

Ukoliko se u mentalnom moru ponovo pokrenu talasi programiranih žudnji i mržnjom ispunjenih osećaja, tada iz te više svesti jednostavno možemo reći: „Ne, te želim i to neću da radim!“ Oslovljavamo elemental kao samostalni entitet (ako je neophodno čak i glasno) i rastvaramo ga - pod uslovom da je svesna odluka dovoljno snažna. Ukoliko je to slučaj, tada se elemental bez daljih posledica vraća u neutralno more mentalne energije, kao što talas ponovo tone u vodu. To je najjednostavniji od inteligentnih koraka: osloboditi se predstave i neutralizovati je suprotnim, pozitivnim usmerenjem svesti, posebno kroz opraštaj sebi i drugima.

Ako određene sklonosti ili problemi leže suviše duboko, da bismo mogli samo da ih stresemo, tada se treba obratiti za savet osobi od poverenja. I ovde je savet „dvoje ili troje okupljeni u moje ime“ relevantan. Kada čovek govori o (ele)mentalnim teretima, to ga oslobađa velikog dela težine. Tokom jednog ozbiljnog razgovora ili profesionalnog, psihološkog savetovanja čovek može čak da pokuša da otkrije konkretan uzrok nekog

određenog tereta ili programiranja, da bi se sada, dosta kasnije, rastvorilo njihovo delovanje. Često uzrok leži daleko u prošlosti, u nekom ranijem životu.

Kada pogledamo sve te dalekosežne psihološke mogućnosti rešenja, postaje još jasnije, koliko je fatalna materijalistička slika sveta, koja kaže, da su svi mentalni procesi samo funkcije mozga, da nema astralnih bića, bića svetlosti, da nema reinkarnacije niti nematerijalnog Sopstva sa one strane fizičkog tela. Ako psihologija i psihijatrija pogrešno interpretiraju ili čak poriču duhovne aspekte ljudske psihe, one nisu u mogućnosti da istinski pomognu ljudima.

OPROŠTAJ, PONOVO IZGLAĐIVANJE: PUTEVI ZA OSLOBOĐENJE OD NEGATIVNOG

Ništa u relativnom svetu nije apsolutno negativno. I negativno ima funkciju unutar Kreacije, koju čovek sa „negativnom“ svešću doduše ne može da prepozna.

Negativno potresa i izaziva, pozitivno ojačava i povezuje. Ali pozitivno takođe nije apsolutno pozitivno, jer ono zadržava čoveka u materijalnom svetu. Ko ne prevaziđe pozitivno, ostaje u zavaravajućem samozadovoljstvu, koje zaklanja pogled ka daljem razvoju i oslabljuje podsticaj za taj razvitak. Konfrontacija sa negativnim može u takvoj situaciji imati dejstvo potresa, jer ponovo izbacuje čoveka iz njegovog lažnog mira i zadovoljstva. U ovome se sastoji božanska svrha negativnog, jer ništa u materijalnoj Kreaciji nije nezavisno od Boga, pa ni negativno.

Sile mraka su deo materijalnog dualiteta i ne mogu se ukloniti. One mogu biti na neko vreme proterane sa Zemlje, ali će nastaviti egzistenciju u drugim oblastima i u nekom trenutku se možda ponovo vratiti na Zemlju. Ta „igra moći“ u materijalnom svetu je beskrajna. Mi možemo završiti igru samo za nas.

Pitanje zbog toga ne glasi: „Kako možemo uništiti negativno?“, već: „Kako da se odnosim prema negativnom?“ Kako sam mogu da ga prevladam?“ - „Osudi greh i voli grešnika!“ To je suštinski odgovor, formulisan u apokrifnim učenjima Isusa. 28

Dok jasno prepoznamo i odbacujemo negativno, opraštamo onima, koji su dopustili da ih ono privuče. To ni na koji način ne znači da odobravamo negativno ili da ga ignorišemo. To jednostavno znači da sami otpuštamo negativno. Dok god ne možemo da oprostimo, i dalje se čvrsto držimo negativnog i hranimo mržnju ili osvetoljubiva osećanja (štetne elementale), umesto da ih se oslobodimo. To se odnosi kako na žrtve, tako i na počinioca. Ako smo žrtva, ne bi trebalo da zapadnemo u „svest žrtve“, već da naučimo da oprostimo - u duhu i aktivno, u idealnom slučaju pomažući počiniocu (ukoliko je spreman za to), da sagleda svoje delo i da iz njega izvuče odgovarajuće pouke. Žrtva pruža počiniocu ruku - ima li čega pomirljivijeg i lekovitijeg? Ukoliko smo sami učinili nešto negativno, moramo sami sebi priznati tu slabost i oprostiti sebi i istovremeno napraviti korake ka ponovnom izgladivanju, počevši sa jednim izvinjenjem, to znači: čovek moli za oprostaj.

Oprostaj je zadatak žrtve, ponovno izgladivanje zadatak počinioca.

Ko sagleda način delovanja dualnosti, podjednako je naklonjen počiniocima i žrtvama („lošima“ i „dobrima“). Samo na taj način može nastati istinsko, svestrano isceljenje na privatnom, nacionalnom i internacionalnom nivou. Jedno takvo isceljenje može delovati na one, koji su sami zdravi (celi) tj. sveti (igra reči: heilig: zdrav, neokrnjen, ceo; heilig: svet). ∞: potpuni, nepodeljeni, u jedinstvu sa izvorom, povezani sa Bogom.

Sveti ljudi na zlo ne reaguju niti ljutnjom niti nemoći, ali ni sa ravnodušnošću, već sa božanskom ljubavlju prema bližnjem. Ljubavlju ispunjeni ljudi žele svima najbolje (naime dostizanje praiskonske svesti o Bogu), takođe i negativnim bićima i manipulatorima. Čak i kada takva bića nad njima izvrše nasilje i nanesu im nepravdu, oni ne reaguju mržnjom i osvetoljubivošću, već opraštaju, jer zahvaljujući božanskoj perspektivi znaju da ta dela nisu ništa drugo do očajnički izraz jedne frustrirane individue, koja se udaljila od Boga i prave ljubavi.

Zbog toga je Isus na krstu rekao: „Oče, oprostí im, jer ne znaju šta čine.“ (Lk, 23, 34).

Iz svih navedenih razloga božanske objave naglašavaju važnost opraštaja. Ta perspektiva će i ovoj knjizi uvek biti naglašavana.

Koliko god da su ta razotkrivanja neprijatna, mi se upoznajemo sa njima i proziremo bezbožnu motivaciju, koja leži u njihovoj osnovi, da bismo se sami oslobodili te motivacije i da bismo one, koje takva motivacija pokreće, uključili u svoje molitve, kako bi i oni uskoro spoznali, koliko je beznadežno i besmisleno njihovo bezbožno stremljenje.

Izvorni tekstovi - Oslobođenje putem ovladavanja sobom, ljubavi i opraštaja:
„Oni čiji su umovi utemeljeni u viziji jednakosti su već nadvladali stanja rođenja i smrti. Besprekorni su kao Brahma i tako su već utemeljeni u Brahmi. /Osoba koja se ne raduje kada stekne nešto prijatno niti jadikuje kada stekne nešto neprijatno, čija je inteligencija utemeljena u jastvu, koja nije zbunjena i koja zna nauk o Bogu, već je utemeljena u transcendenciji. / Takva oslobođena osoba ne oseća privlačnost prema materijalnom čulnom zadovoljstvu, već uvek uživa u sebi u transu. Na taj način samospoznata duša uživa u bezgraničnoj sreći, jer se usredotočuje na Svevišnjeg.“ (Bhagavat-Gita, 5/ 19-21a).

„Kaže se da je osoba utemeljena u samospoznaji kada je zahvaljujući znanju i spoznaji potpuno zadovoljna. Takva osoba se naziva jogijem (ili mistikom). Utemeljena je u transcendenciji i samoovladana. Sve što vidi - bilo da je šljunak, kamenje ili zlato - vidi jednakim očima. / Smatra se da je osoba još naprednija kada na svakoga - na dobronamjernike, dobročinitelje pune ljubavi, neutralne, posrednike, zavidne, prijatelje i neprijatelje, pobožne i grešnike - gleda jednakim očima.“ (Bhagavat-Gita, 6/8-9).

„Strah (bhaya) nastaje, kada se neki čovek pogrešno identifikuje sa materijalnim telom, jer učiniti to znači usmeriti svest na nešto spoljno, prolazno.“ (Shrimad-Bhagavatam 11.2.37)

„Čuli ste da je kazano: Ljubi bližnjeg svog, i mrzi na neprijatelja svog. A ja vam kažem:

ljubite neprijatelje svoje, blagosiljajte one koji vas kunu, činite dobro onima koji na vas mrze i molite se Bogu za one koji vas gone; Da budete sinovi Oca svog koji je na nebesima; jer On zapoveda svom suncu, te obasjava i zle i dobre, i daje dažd pravednima i nepravednima. Jer ako ljubite one koji vas ljube, kakvu platu imate? Ne čine li to i carinici? I ako Boga nazivate samo svojoj braći, šta odviše činite? Ne čine li tako i neznabošci?“ (Matej, 5/ 43-47).

„Ali vama kažem koji slušate: ljubite neprijatelje svoje, dobro činite onima koji na vas mrze; Blagosiljajte one koji vas kunu, i molite se Bogu za one koji vas vređaju. Koji te udari po obrazu, okreni mu i drugi; i koji hoće da ti uzme kabanicu, podaj mu i košulju. A svakome koji ište u tebe, podaj; i koji tvoje uzme, ne išti. I kako hoćete da čine vama ljudi činite i vi njima onako. I ako ljubite one koji vas ljube, kakva vam je hvala? Jer i grešnici ljube one koji njih ljube. I ako činite dobro onima koji vama dobro čine, kakva vam je hvala? Jer i grešnici čine tako. I ako dajete u zajam onima od kojih se nadate da ćete uzeti, kakva vam je hvala? Jer i grešnici grešnicima daju u zajam da uzmu opet onoliko. Ali, ljubite neprijatelje svoje, i činite dobro, i dajte u zajam ne nadajući se ničemu; i biće vam velika plata, i bićete sinovi Najvišega, jer je On blag i neblagodarnima i zlima. Budite dakle milostivi kao i Otac vaš što je milostiv. I ne sudite, i neće vam suditi; i ne osuđujte, i nećete biti osuđeni; opraštajte, i oprostiće vam se. Dajte, i daće vam se: meru dobru i nabijenu i stresenu i prepunu daće vam u naručje vaše. Jer kakvom merom dajete onakvom će vam se vratiti. I kaza im priču: Može li slepac stepca voditi? Neće li oba pasti u jamu? Nema učenika nad učiteljem svojim, nego i sasvim kad se izuči, biće kao i učitelj njegov. A zašto vidiš trun u oku brata svog, a brvna u svom oku ne osećaš?“ (Luka, 6/ 27-41).

SAŽETAK I PERSPEKTIVA

Čovek ima slobodnu volju i ona se sastoji u tome, da izabere, prema čemu će usmeriti svoju svest. To usmerenje nas dovodi u vezu sa određenim ljudima, mislima i dimenzijama. Svako usmerenje svesti je izbor i svakim usmerenjem mi donosimo odluku. Kojim temama i ciljevima želim da posvetim svoju energiju, svoje vreme i svoju pažnju, a kojima ne?

I današnji masovni mediji, nauka i društvene forme postavljaju težišne tačke i time donose odluke i to na osnovu kriterijuma, koji odgovaraju vladajućoj slici o svetu i duhu vremena. To sa svoje strane daje pečat i „programira“ svest ljudi. Kada se danas većinom šire negativne i ne-duhovne informacije i slike, to utiče na jedno određeno usmerenje svesti i stvara globalnu rezonancu upravo za te uticaje.

Sile, koje izazivaju ratove, teror i uništavanje okoline, bi se mogle nazvati zlim i krivim. One to i jesu, ali realnost se ne završava na tom nivou. Ako se ograničimo na taj relativni realitet, sami se vezujemo u đavoljem krugu dualnosti: nastavili bismo da druge posmatramo kao neprijatelje, a sebe kao žrtve. Čak i kao počinioci posmatrali bismo sebe kao žrtve okolnosti. Dualnost je jedna igra ega, koju ne možemo da prekinemo za druge, ali možemo da je završimo za sebe.

Ništa nije bliže tome, nego „druge“ nazvati krivim, pre svega izazivače nedaća. Duhovni

uvid ipak pokazuje da zlo, koje vlada na globalnom nivou, može da nastane samo na osnovu pojedinačnog zla. „Svetost“ (heil - svet, ceo, srećan, zdrav,) potiče od grčke reči holos („ceo“, „potpun“) i opisuje svest, da čovek nikada nije odvojen od Boga i da čovek, kao večni deo Boga (kao spiritualna duša) nije deo materijalne dualnosti.

Oni, koji sebe i druga živa bića vide kao večne delove celine i u skladu sa time se i ponašaju, su sveti („sa celovitom spoznajom; harmonični; ne dijabolični“). Oni na svakom nivou mogu da razlikuju i prepoznaju šta je ljubav, a šta nije ljubav. „Osudi greh, ali voli grešnika“. Samo onaj, ko može da voli, može da oprost, a onaj, ko je dovoljno svet da oprost, može da se oslobodi negativnog. Onaj, ko negativno može stopostotno da otpusti, daje negativnom nula procenata svoje energije. Takvi bogosvesni ljudi su istinski revolucionari, jer ne hrane tamu, već svoju energiju koriste za to da unesu svetlo u tamu. Oni to čine, jer su zahvaljujući svojoj duhovnoj perspektivi u stanju, da prepoznaju prave uzroke zla.

Uz jedno božansko usmerenje svesti razvijamo odgovarajuću rezonancu; postajemo imuni na sve oblike negativnih uticaja i stičemo moć da prepoznamo greh i volimo grešnika, jer smo spoznali smisao relativnog u svetlu apsolutnog.

Sve to može zvučati veoma pobožno i filozofski, ali je zbog izazova, sa kojima ćemo se u bliskoj budućnosti suočiti, suštinske važnosti - u ovoj knjizi i u bliskoj budućnosti.

Izvodi iz knjige: „Smena moći na Zemlji“

Više informacija:

<http://izagranice.blogspot.com>